

Uradni list

Evropske unije

C 307 E

Zvezek 50

Slovenska izdaja

Informacije in objave

18. december 2007

<u>Obvestilo št.</u>	Vsebina	Stran
	III <i>Pripravljalni akti</i>	
	SVET	
2007/C 307 E/01	Skupno stališče (ES) št. 18/2007 z dne 15. oktobra 2007, ki ga je sprejel Svet v skladu s postopkom iz člena 251 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti z namenom sprejetja Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov ⁽¹⁾	1
2007/C 307 E/02	Skupno stališče (ES) št. 19/2007 z dne 8. novembra 2007, ki ga je sprejel Svet v skladu s postopkom iz člena 251 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti z namenom sprejetja Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive 97/67/ES glede popolnega oblikovanja notranjega trga poštnih storitev v Skupnosti	22

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP

III

(Pripravljalni akti)

SVET

SKUPNO STALIŠČE (ES) št. 18/2007,

ki ga je sprejel Svet dne 15. oktobra 2007

z namenom sprejetja Direktive 2007/.../ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne ... o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov

(Besedilo velja za EGP)

(2007/C 307 E/01)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti členov 47(2) in 55 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Direktiva Sveta 89/552/EGS ⁽⁴⁾ usklajuje nekatere zakone in druge predpise držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov. Vendar je zaradi novih tehnologij prenosa avdiovizualnih medijskih storitev potrebno prilagajanje pravnega okvira, da se tako

⁽¹⁾ UL C 318, 23.12.2006, str. 202.

⁽²⁾ UL C 51, 6.3.2007, str. 7.

⁽³⁾ Mnenje z dne 13. decembra 2006 (UL C 317 E, 23.12.2006), Skupno stališče Sveta z dne 15. oktobra 2007, Stališče Evropskega parlamenta z dne ... (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 298, 17.10.1989, str. 23). Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 97/36/ES (UL L 202, 30.7.1997, str. 60).

upoštevata vpliv strukturnih sprememb, širjenja informacijskih in komunikacijskih tehnologij („IKT“) ter tehnološkega razvoja na poslovne modele, zlasti financiranje komercialnih programskih vsebin, in da se zagotovi najboljše pogoje konkurenčnosti, pravna varnost za evropsko informacijsko tehnologijo in medijsko industrijo in storitve, kakor tudi upoštevanje kulturne in jezikovne raznolikosti.

(2) Zakoni in drugi predpisi držav članic o razširjanju televizijskih programov so že usklajeni z Direktivo 89/552/EGS, medtem ko ostajajo pri predpisih, ki se uporabljajo za dejavnosti, kakršne so avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, neskladja, ki lahko ovirajo prost pretok teh storitev v Evropski skupnosti in lahko izkrivljajo konkurenco na notranjem trgu.

(3) Avdiovizualne medijske storitve so tako kulturna kakor tudi gospodarska dobrina. Njihov naraščajoči pomen za družbo, demokracijo – zlasti z zagotavljanjem svobode obveščanja, raznolikosti mnenj in pluralnosti medijev – izobraževanje in kulturo upravičuje uporabo posebnih pravil za te storitve.

(4) Člen 151(4) Pogodbe zahteva, da Skupnost pri svoji dejavnosti na podlagi drugih določb Pogodbe upošteva kulturne vidike, zlasti zaradi spoštovanja in spodbujanja raznolikosti svojih kultur.

- (5) Evropski parlament je v resolucijah z dne 1. decembra 2005 ⁽¹⁾ in 4. aprila 2006 ⁽²⁾ o razvojni agendi iz Dohe in ministrskih konferencah STO pozval, da se osnovne javne storitve, kot so avdiovizualne storitve, izvzamejo iz liberalizacije v okviru pogajanj o GATS. Evropski parlament je v Resoluciji z dne 27. aprila 2006 ⁽³⁾ podprl Unescovo Konvencijo o varovanju in spodbujanju raznolikosti kulturnih izrazov, v kateri je navedeno zlasti, da imajo „kulturne dejavnosti, dobrine in storitve tako gospodarsko kot kulturno naravo, ker so nosilke identitet, vrednot in pomenov, ter se jih zato ne sme obravnavati, kot da imajo izključno tržno vrednost“. S Sklepom Sveta z dne 18. maja 2006 o sklenitvi Konvencije o varovanju in spodbujanju raznolikosti kulturnih izrazov ⁽⁴⁾ je bila Unescova konvencija odobrena v imenu Skupnosti. Konvencija je začela veljati 18. marca 2007. Ta direktiva spoštuje načela te konvencije.
- (6) Tradicionalne avdiovizualne medijske storitve – kakršna je televizija – in nastajajoče avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ponujajo veliko možnosti za zaposlitev v Skupnosti, zlasti v malih in srednje velikih podjetjih, ter spodbujajo gospodarsko rast in naložbe. Ob upoštevanju pomena enakih konkurenčnih pogojev in pravega evropskega trga razširjanja televizijskih programov bi bilo treba upoštevati osnovna načela notranjega trga, kakršni sta svobodna konkurenca in enako obravnavanje, da se tako zagotovi preglednost in predvidljivost trgov z avdiovizualnimi medijskimi storitvami ter se zagotovijo nizke vstopne ovire.
- (7) Pravna negotovost in neenaki konkurenčni pogoji se za evropska podjetja, ki zagotavljajo avdiovizualne medijske storitve, pojavljajo v zvezi s pravnim okvirom ki ureja nastajajoče avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, zato je za preprečitev izkrivljanja konkurence, izboljšanje pravne varnosti, pomoč pri dokončnem oblikovanju notranjega trga ter lažjo vzpostavitev enotnega informacijskega prostora treba za vse avdiovizualne medijske storitve, tako za razširjanje televizijskih programov (tj. linearne avdiovizualne medijske storitve) kakor za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo (tj. nelinearne avdiovizualne medijske storitve), uporabljati vsaj osnovne usklajene predpise. Temeljna načela Direktive 89/552/EGS, zlasti načelo države izvora, ter skupni minimalni standardi, so se izkazala za uspešna in bi jih bilo zato treba ohraniti.
- (8) Komisija je 15. decembra 2003 sprejela Sporočilo o prihodnosti evropske regulativne avdiovizualne politike, v katerem poudarja, da mora regulativna politika v tem sektorju sedaj in prihodnosti zaščititi nekatere javne
- interese, kakršni so kulturna raznolikost, pravica do informacij, pluralnost medijev, varstvo mladoletnikov in potrošnikov, ter povečati osveščenost javnosti in medijsko pismenost.
- (9) V Resoluciji Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, o storitvah javne radiotelevizije ⁽⁵⁾ je bilo znova potrjeno, da mora tehnološki napredek še naprej koristiti izpolnjevanju poslanstva javne radiodifuzije. Soobstoj zasebnih in javnih ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev je ena od posebnosti evropskega avdiovizualnega medijskega trga.
- (10) Komisija je sprejela pobudo „i2010: Evropska informacijska družba“ za spodbujanje gospodarske rasti in zaposlovanja v informacijski družbi in medijski industriji. Pobuda i2010 je celovita strategija, namenjena spodbujanju produkcije evropskih vsebin, razvoju digitalnega gospodarstva in sprejemanja IKT, glede na zблиževanje storitev informacijske družbe in medijskih storitev, mrež in naprav, s posodabljanjem in uporabo vseh političnih instrumentov EU: regulativnih instrumentov, raziskav in partnerstva z industrijo. Komisija se je zavezala k oblikovanju skladnega okvira notranjega trga za storitve informacijske družbe in medijske storitve s posodabljanjem pravnega okvira za avdiovizualne storitve, ki se je začelo s predlogom Komisije leta 2005 o posodobitvi Direktive o televiziji brez meja in njenem preoblikovanju v Direktivo o avdiovizualnih medijskih storitvah. Cilj pobude i2010 bo načeloma dosežen tako, da se industriji le z nujnim urejanjem omogoči rast ter novoustanovljenim malim podjetjem, ki bodo v prihodnosti zagotavljala blaginjo in delovna mesta, omogoči, da na prostem trgu cvetijo, uvajajo inovacije in ustvarjajo nova delovna mesta.
- (11) Evropski parlament je 4. septembra 2003 ⁽⁶⁾, 22. aprila 2004 ⁽⁷⁾ in 6. septembra 2005 ⁽⁸⁾ sprejel resolucije, ki so pozivale k prilagoditvi Direktive 89/552/EGS strukturnim spremembam in tehnološkemu razvoju ob popolnem upoštevanju njenih osnovnih načel, ki še vedno veljajo. Poleg tega načeloma podpirajo splošni pristop temeljnih predpisov za vse avdiovizualne medijske storitve in dodatnih pravil za razširjanje televizijskih programov.

⁽¹⁾ UL C 285 E, 1.12.2006, str. 126.

⁽²⁾ UL C 293 E, 2.12.2006, str. 155.

⁽³⁾ UL C 296 E, 6.12.2006, str. 104.

⁽⁴⁾ UL L 201, 25.7.2006, str. 15.

⁽⁵⁾ UL C 30, 5.2.1999, str. 1.

⁽⁶⁾ Resolucija Evropskega parlamenta o televiziji brez meja (UL C 76 E, 25.3.2004, str. 453).

⁽⁷⁾ Resolucija Evropskega parlamenta o nevarnosti kršitve svobode izražanja in obveščanja v EU in predvsem v Italiji (UL C 104 E, 30.4.2004, str. 1026).

⁽⁸⁾ Resolucija Evropskega parlamenta o uporabi členov 4 in 5 Direktive 89/552/EGS („Televizija brez meja“), kakor je bila spremenjena z Direktivo 97/36/ES, v obdobju 2001-2002 (UL C 193 E, 17.8.2006, str. 117).

- (12) Ta direktiva krepi spoštovanje temeljnih pravic in je v celoti v skladu z načeli, ki jih priznava Listina o temeljnih pravicah Evropske unije ⁽¹⁾, zlasti člen 11 Listine. V zvezi s tem ta direktiva nikakor ne bi smela preprečevati državam članicam, da uporabljajo svoja ustavna pravila v zvezi s svobodo tiska in svobodo izražanja v medijih.
- (13) Ta direktiva ne bi smela vplivati na obveznosti držav članic, ki izhajajo iz uporabe Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe ⁽²⁾. V skladu s tem bi morale za osnutek nacionalnih ukrepov, ki se uporabljajo za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo in so strožje ali natančnejše narave od tistih, ki se zahtevajo zgolj za prenos te direktive, veljati postopkovne obveznosti iz člena 8 Direktive 98/34/ES.
- (14) Direktiva 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) ⁽³⁾ v skladu s členom 1(3) ne posega v ukrepe, ki so sprejeti na ravni Skupnosti ali na nacionalni ravni in katerih cilj je varstvo splošnih interesov, zlasti ne v ukrepe, ki zadevajo urejanje vsebin in avdiovizualno politiko.
- (15) Nobena določba te direktive ne bi smela od držav članic zahtevati ali jih spodbujati, da uvedejo nove sisteme podeljevanja dovoljenj ali upravnih pooblastil za katero koli vrsto avdiovizualnih medijskih storitev.
- (16) V tej direktivi bi morala opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev zajemati le avdiovizualne medijske storitve, tako razširjanje televizijskih programov kot avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki so množični mediji, torej tiste, ki so namenjene velikemu delu splošne javnosti ter bi lahko nanjo imele precejšen vpliv. Vendar bi moralo biti njeno področje uporabe omejeno na storitve, kakor so opredeljene s Pogodbo, in bi zato moralo zajemati katero koli obliko gospodarskih dejavnosti, vključno z dejavnostmi podjetij za javne storitve, vendar ne bi smelo zajemati dejavnosti, ki so v osnovi negospodarske in ki ne konkurirajo razširjanju televizijskih programov, npr. zasebna spletna mesta in storitve zagotavljanja ali distribucije avdiovizualnih vsebin, ki jih proizvajajo uporabniki za namene skupne uporabe in izmenjave znotraj interesnih skupnosti.
- (17) Za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo je značilno, da so podobne televizijskim, tj. da se potegujejo za isto občinstvo kakor razširjanje televizijskih programov, zaradi narave in načinov dostopa do storitve pa bi lahko uporabnik upravičeno pričakoval regulativno zaščito v okviru področja uporabe te direktive. V skladu z navedenim in da bi se preprečile neenakosti glede prostega pretoka in svobodne konkurence, bi se moral zato pojem „program“ razlagati dinamično, ob upoštevanju razvoja na področju razširjanja televizijskih programov.
- (18) V tej direktivi bi morala opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev zajemati množične medije v njihovi vlogi obveščanja, zabave in izobraževanja splošne javnosti, vključno z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, vendar bi morala izključevati vse oblike zasebnega dopisovanja, kakršno je elektronska pošta, poslana omejenemu številu prejemnikov. Ta opredelitev bi morala izključevati vse storitve, katerih glavni namen ni zagotavljanje programov, tj. kadar je avdiovizualna vsebina le naključno povezana s storitvijo in ni njen glavni namen. Sem sodijo spletne strani, pri katerih so avdiovizualni elementi le pomožna dopolnitev, na primer animirani grafični elementi, kratki oglaševalski vložki ali informacije, povezane z izdelkom ali neavdiovizualno storitvijo. Zato bi morale biti s področja uporabe te direktive izvzete tudi igre na srečo z denarnim vložkom, vključno z loterijami, stavami in drugimi oblikami storitev s področja igralništva, ter spletne igre in spletni iskalniki, vendar ne programske vsebine, namenjene igralništvu ali igram na srečo.
- (19) V tej direktivi bi morala opredelitev ponudnika medijskih storitev izključevati fizične ali pravne osebe, ki samo prenašajo vsebino, za katero nosijo uredniško odgovornost tretje osebe.
- (20) Razširjanje televizijskih programov trenutno vključuje zlasti analogno in digitalno televizijo, neposredne prenose, spletno razširjanje televizijskih programov in nepravi video na zahtevo, pri tem ko video na zahtevo sodi denimo med avdiovizualne storitve na zahtevo. Na splošno, bi moralo za razširjanje televizijskih programov, ki jih isti ponudnik ponuja tudi kot avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, veljati, da so zahteve iz te direktive izpolnjene z izpolnjevanjem zahtev, ki se uporabljajo za razširjanje televizijskih programov, tj. za linearni prenos. Vendar pa bi se ta direktiva morala uporabljati za vsako posamezno storitev, če so hkrati ponujene različne vrste storitev, ki pa so med seboj jasno ločene.

⁽¹⁾ UL C 364, 18.12.2000, str. 1.

⁽²⁾ UL L 204, 21.7.1998, str. 37. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo Sveta 2006/96/ES (UL L 363, 20.12.2006, str. 81).

⁽³⁾ UL L 108, 24.4.2002, str. 33.

(21) Področje uporabe te direktive ne bi smelo zajemati elektronskih različic časopisov in revij.

- (22) V tej direktivi bi se moral izraz „avdiovizualni“ nanašati na gibljive slike z zvokom ali brez njega; vključeval bi torej neme filme, vendar ne bi zajemal zvočnega prenosa ali radijskih storitev. Medtem ko je glavni namen avdiovizualne medijske storitve zagotavljanje programov, opredelitev takšne storitve pa bi prav tako morala zajemati na besedilu osnovano vsebino, ki spremlja takšne programe, npr. storitve podnaslavljanja in elektronske programske vodnike. Samostojne, na besedilu osnovane storitve ne bi smele soditi na področje uporabe te direktive, ki ne bi smelo posegati v svobodo držav članic, da urejajo takšne storitve na nacionalni ravni v skladu s Pogodbo.
- (23) Pojem uredniške odgovornosti je bistvena za opredelitev vloge ponudnika medijskih storitev in s tem za opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev. Države članice lahko v ukrepih za izvedbo te direktive podrobneje opredelijo vidike uredniške odgovornosti, zlasti pojem „učinkovitega nadzora“. Ta direktiva ne bi smela posegati v izjeme glede odgovornosti, določene v Direktivi 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) ⁽¹⁾.
- (24) V okviru razširjanja televizijskih programov bi bilo moral pojem sočasno gledanje zajemati tudi navidezno sočasno gledanje, in sicer zaradi razlik v kratkem časovnem zamiku, ki nastane med prenašanjem in sprejemanjem televizijskih programov iz tehničnih razlogov, značilnih za postopek prenosa.
- (25) Vse značilnosti avdiovizualne medijske storitve, določene v njeni opredelitvi in razložene v uvodnih izjavah 16 do 23, bi morale biti prisotne hkrati.
- (26) Poleg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje bi bilo treba s to direktivo uvesti tudi širšo opredelitev avdiovizualnih komercialnih sporočil, ki pa kljub temu ne bi smela vključevati brezplačnega prenosa oglaševanja javnih storitev in dobrodelnih akcij.
- (27) Načelo države izvora bi moralo ostati jedro te direktive, ker je bistveno za vzpostavitev notranjega trga. To načelo bi se moralo zato uporabljati za vse avdiovizualne medijske storitve, da se vsem ponudnikom medijskih storitev zagotovi pravna varnost kot nujna osnova za nove poslovne modele in uvajanje takšnih storitev. Bistveno je tudi zato, da se zagotovi prost pretok informacij in avdiovizualnih programov na notranjem trgu.
- (28) Za spodbujanje močne, konkurenčne in povezane evropske avdiovizualne industrije ter okrepitev pluralnosti medijev po vsej Evropski uniji, bi morala biti samo ena država članica pristojna za posameznega ponudnika avdiovizualnih medijskih storitev in pluralnost informacij bi morala biti temeljno načelo Evropske unije.
- (29) Zaradi tehnološkega razvoja, zlasti v zvezi z digitalnimi satelitskimi programi, bi bilo treba prilagoditi merila subsidiarnosti, da se zagotovita ustrežna ureditev in učinkovito izvajanje ter resnična odgovornost nosilcev za izbiro vsebine avdiovizualnih medijskih storitev.
- (30) Ker ta direktiva zadeva storitve, zagotovljene splošni javnosti v Evropski uniji, bi se morala uporabljati le za avdiovizualne medijske storitve, do katerih lahko javnost dostopa neposredno ali posredno s standardno potrošniško opremo v več državah članicah. Opredelitev pojma „standardne potrošniške opreme“ je treba prepustiti pristojnim nacionalnim organom.
- (31) Členi 43 do 48 Pogodbe določajo temeljno pravico do svobode ustanavljanja. Zato bi morali biti ponudniki medijskih storitev načeloma svobodni pri izbiri države članice, v kateri imajo sedež. Sodišče je poudarilo tudi, da „Pogodba ne prepoveduje podjetju, da uveljavlja pravico do opravljanja storitev, če ne ponuja storitev v državi članici, v kateri ima sedež“ ⁽²⁾.
- (32) Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, za ponudnike avdiovizualnih medijskih storitev v svoji pristojnosti uporabijo podrobnejša ali strožja pravila, pri tem pa zagotovijo, da so ta pravila v skladu s splošnimi načeli zakonodaje Skupnosti. Za ureditev primerov, v katerih izdajatelj televizijskega programa pod pristojnostjo ene države članice razširja televizijske programe, ki so v celoti ali večinoma usmerjene na ozemlje druge države članice, bi bila zahteva po sodelovanju med državami članicami, v primeru izmikanja pa kodifikacija sodne prakse Sodišča ⁽³⁾ skupaj z učinkovitejšim postopkom, primerna rešitev, saj bi upoštevala pomisleke držav članic in ne bi spodbijala ustrezne uporabe načela države izvora. Pojem pravil splošnega javnega interesa je oblikovalo Sodišče v svoji sodni praksi v zvezi s členoma 43 in 49 Pogodbe in med drugim zajema pravila o varstvu potrošnikov, varstvu mladoletnikov in kulturni politiki. Država članica, ki zahteva sodelovanje, bi morala zagotoviti, da so posebna nacionalna pravila objektivno potrebna, se uporabljajo na nediskriminatoren način in so sorazmerna.

⁽²⁾ Zadeva C-56/96 VT4, točka 22; Zadeva C-212/97 Centros v. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; glej tudi: Zadeva C-11/95 Komisija proti Kraljevini Belgiji in Zadeva C-14/96 Paul Denuit.

⁽³⁾ Zadeva C-212/97 Centros proti Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; Zadeva C-33/74 Van Binsbergen proti Bestuur van de Bedrijfsvereniging; Zadeva C-23/93 TV 10 SA proti Commissariaat voor de Media, točka 21.

⁽¹⁾ ULL 178, 17.7.2000, str. 1.

- (33) Država članica se lahko pri ugotavljanju v posameznih primerih, ali ponudnik medijskih storitev, ki ima sedež v drugi državi članici, razširja televizijske programe v celoti ali večinoma na njeno ozemlje, opre na merila, kakršna so izvor televizijskega oglaševanja in/ali dohodki iz naročnine, glavni jezik storitve ali obstoj programov ali komercialnih sporočil, posebej namenjenih javnosti v državi članici, kjer se predvajajo.
- (34) V skladu s to direktivo, ne glede na uporabo načela države izvora, lahko države članice še vedno sprejemajo ukrepe, ki omejujejo prost pretok razširjanja televizijskih programov, vendar le pod pogoji in v skladu s postopkom, določenimi v tej direktivi. Vendar si je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča vsako omejitev prostega pretoka storitev, kakršno je denimo vsako odstopanje od temeljnega načela Pogodbe, razlagati omejujoče⁽¹⁾.
- (35) Ob upoštevanju avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo bi morale biti omejitve njihove brezplačne zagotovitve mogoče le v skladu s pogoji in postopki, ki so enaki tistim, ki so že določeni v členih 3(4), (5) in (6) Direktive 2000/31/ES.
- (36) V Sporočilu Evropskemu parlamentu in Svetu o bolj oblikovanih predpisih za rast in delovna mesta v Evropski uniji je Komisija poudarila, da je treba predvideti podrobno analizo o ustreznem pristopu oblikovanja predpisov, zlasti glede tega, ali je za zadevni sektor in problem primernejša zakonodaja ali druge možnosti, kakršne so koregulacija ali samoregulacija. Poleg tega so izkušnje pokazale, da lahko tako instrumenti koregulacije kakor tudi samoregulacije v skladu z različnimi pravnimi tradicijami držav članic imajo pomembno vlogo pri doseganju visoke ravni varstva potrošnikov. Ukrepi za doseganje ciljev javnega interesa na področju novo nastajajočih avdiovizualnih medijskih storitev so učinkovitejši, če se izvajajo z aktivno podporo samih ponudnikov storitev.

Samoregulacija tako predstavlja obliko prostovoljne pobude, ki gospodarskim subjektom, socialnim partnerjem in nevladnim organizacijam ali združenjem omogoča, da med seboj in zase sprejmejo splošne smernice. Države članice bi morale v skladu s svojimi različnimi pravnimi tradicijami priznati učinkovito vlogo, ki jo lahko ima učinkovita samoregulacija kot dodatek obstoječim zakonodajnim in sodnim in/ali upravnim mehanizmom, ter njen koristen prispevek k doseganju ciljev te direktive. Vendar je samoregulacija lahko le dodaten način za izvajanje nekaterih določb te direktive in ne more nadomestiti obveznosti nacionalnega zakonodajalca.

Koregulacija v svoji minimalni obliki predstavlja pravno povezavo med samoregulacijo in nacionalnim zakonodajalcem v skladu s pravno tradicijo držav članic. Koregulacija bi morala biti še naprej dopuščati možnost posredovanja države, če njeni cilji ne bi bili izpolnjeni. Brez poseganja v formalne obveznosti držav članic v zvezi s prenosom ta direktiva spodbuja uporabo koregulacije in samoregulacije. To ne obvezuje držav članic niti k vzpostavitvi koregulativnih in/ali samoregulativnih ureditev niti ne posega ali ogroža sedanjih koregulativnih ali samoregulativnih pobud, ki so že vzpostavljene v državah članicah in učinkovito delujejo.

- (37) „Medijska pismenost“ se nanaša na spretnosti, znanje in razumevanje, ki uporabnikom omogočajo učinkovito in varno rabo medijev. Medijsko pismene osebe so sposobne ozaveščeno izbirati in razumeti značilnosti vsebine in storitev ter in v polnem obsegu izkoristijo priložnosti, ki jih omogočajo nove komunikacijske tehnologije. Sebe in svojo družino so sposobni bolje zaščititi pred škodljivim in žaljivim gradivom. Zato bi bilo treba spodbujati medijsko opismenjevanje v vseh družbenih plasteh in pozorno spremljati njegov napredek.

Priporočilo Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora v zvezi s konkurenčnostjo evropske avdiovizualne industrije in industrije spletnih informacijskih storitev⁽²⁾ že vsebuje sklop možnih ukrepov za spodbujanje medijske pismenosti, kakor je denimo trajno izobraževanje učiteljev in mentorjev, posebno poučevanje o internetu za otroke že od malega naprej, vključno z odprtimi učnimi urami za starše, ali organiziranje nacionalnih kampanj za državljanke, ki vključujejo vsa komunikacijska sredstva, da se zagotovijo informacije o odgovorni uporabi interneta.

- (38) Izdajatelji televizijskega programa lahko pridobijo ekskluzivne pravice za televizijsko razširjanje dogodkov velikega javnega interesa. Kljub temu je nujno treba spodbujati pluralnost z različno produkcijo in pripravo informativnih oddaj v Evropski uniji ter spoštovati načela iz člena 11 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije.
- (39) Zaradi zaščite temeljne pravice do prejemanja informacij in zagotavljanja celostnega in ustreznega varstva interesov gledalcev v Evropski uniji, bi morali izdajatelji, ki imajo ekskluzivne pravice za televizijsko razširjanje dogodka velikega javnega interesa, dovoliti drugim izdajateljem televizijskega programa, da uporabijo kratke izseke za namene priprave splošnega informativnega programa, in sicer na podlagi pravičnih, razumnih in nediskriminativnih pogojev ob upoštevanju ekskluzivnih pravic.

⁽¹⁾ Zadeva C-355/98, Komisija proti Belgiji [2000] ECR I-1221, točka 28; Zadeva C-348/96 Calfa [1999] ECR I-0011, točka 23.

⁽²⁾ UL L 378, 27.12.2006, str. 72.

Takšne pogoje je treba pravočasno sporočiti pred dogodkom velikega javnega interesa, da imajo drugi dovolj časa za uveljavljanje takšne pravice. Izdajatelj televizijskega programa bi moral imeti možnost, da lahko to pravico uveljavlja od primera do primera prek posrednika, ki deluje izrecno v njegovem imenu. Takšne kratke izseke, ki ne bi smeli biti daljši od 90 sekund, v programskih vsebinah po celotni EU bi lahko uporabili vsi kanali, vključno s športnimi kanali.

Pravica čezmejnega dostopa do kratkih izsekov naj bi se uporabljala le, če je to potrebno. Zato bi moral izdajatelj televizijskega programa najprej zaprositi za dostop drugega izdajatelja televizijskega programa, ki ima sedež v isti državi članici in je imetnik ekskluzivnih pravic za prenašanje dogodka velikega javnega interesa.

Pojem splošnih informativnih oddaj ne bi smel vključevati razvedrilnih programov, ki so sestavljeni iz kratkih izsekov.

Načelo države izvora bi se moralo uporabljati tako za dostop, kakor tudi za prenos kratkih izsekov. V čezmejnih primerih to pomeni, da bi se zaporedoma uporabile različne zakonodaje. Najprej bi se za dostop do kratkih izsekov uporabila zakonodaja države članice, kjer ima sedež izdajatelj televizijskega programa, ki oddaja prvi signal (tj. omogoča dostop). To je navadno država članica, v kateri se zadevni dogodek odvija. Če je država članica vzpostavila enakovreden sistem dostopa do zadevnega dogodka, bi se v vsakem primeru morala uporabiti zakonodaja te države članice. Nadalje bi se morala za prenos kratkih izsekov uporabiti zakonodaja države članice, kjer ima sedež izdajatelj televizijskega programa, ki te kratke izseke prenaša.

- (40) Zahteve te direktive glede dostopa do dogodkov velikega javnega interesa za namen kratkega poročanja ne bi smele posegati v Direktivo 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi⁽¹⁾ in v ustrezne mednarodne konvencije s področja avtorskih in sorodnih pravic. Države članice bi morale olajševati dostop do dogodkov velikega javnega interesa z odobritvijo dostopa do signala izdajatelja televizijskega programa v smislu te direktive. Vendar pa lahko izberejo druge enakovredne načine v smislu te direktive. Takšni načini med drugim vključujejo odobritev dostopa do kraja teh dogodkov pred odobritvijo dostopa do

signala. Izdajateljem televizijskih programov ne bi smelo biti preprečeno sklepati podrobnejše pogodbe.

- (41) Zagotoviti bi bilo treba, da bodo ponudniki medijskih storitev še naprej lahko zagotavljali poznejše predvajanje informativnih programov v obliki storitve na zahtevo po neposrednem prenosu, ne da bi morali pri tem prilagoditi posamezne programe, z izpuščanjem kratkih izsekov. Ta možnost bi morala biti omejena na razširjanje istega televizijskega programa s strani istega ponudnika medijskih storitev na zahtevo, zato je ni dovoljeno uporabiti za uvedbo novih poslovnih modelov na zahtevo na podlagi kratkih izsekov.
- (42) Avdiovizualne medijske storitve na zahtevo se razlikujejo od razširjanja televizijskih programov po izbiri in nadzoru, ki ju ima uporabnik, ter po vplivu, ki ga imajo na družbo⁽²⁾. To upravičuje manj strogo ureditev avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki morajo biti skladne zgolj z osnovnimi pravili iz te direktive.
- (43) Zaradi posebne narave avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti vpliva teh storitev na to, kako si ljudje oblikujejo mnenje, je nujno, da uporabniki natančno vedo, kdo je odgovoren za vsebino teh storitev. Zato je pomembno, da države članice zagotovijo, da imajo uporabniki stalen, enostaven in neposreden dostop do informacij o ponudniku medijske storitve. Vsaka država članica določi praktične podrobnosti o načinu izpolnjevanja tega cilja brez poseganja v katere koli druge ustrezne določbe prava Skupnosti.
- (44) Zakonodajalce, industrijo in starše še vedno skrbi dostop do škodljivih vsebin pri avdiovizualnih medijskih storitvah. Pojavili se bodo tudi novi izzivi, zlasti v zvezi z novimi platformami in novimi izdelki. Zato je treba uvesti pravila za zaščito duševnega, moralnega in telesnega razvoja mladoletnikov ter človekovega dostojanstva pri vseh avdiovizualnih medijskih storitvah, vključno z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili.
- (45) Ukrepi, sprejeti za zaščito telesnega, mentalnega in moralnega razvoja mladoletnikov in za zaščito človekovega dostojanstva, bi morali biti pazljivo usklajeni s temeljno pravico do svobode izražanja, kot je določena v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije. Zato bi moral biti namen teh ukrepov, kakršni so uporaba osebnih identifikacijskih števil (PIN-kod), sistemov filtriranja ali označevanja, zagotoviti ustrezno raven zaščite telesnega, mentalnega in moralnega razvoja mladoletnikov in človekovega dostojanstva, zlasti v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami na zahtevo.

(1) ULL 167, 22.6.2001, str. 10.

(2) Zadeva C-89/04, Mediakabel.

- V Priporočilu o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora je že priznan pomen sistemov filtriranja in označevanja, v katerem so navedeni tudi številni možni ukrepi v korist mladoletnikom, kot na primer sistematično vzpostavljanje učinkovitega, posodobljenega in enostavnega sistema filtriranja ob vpisu novega naročnika pri ponudniku dostopa ali opremljanja dostopa do storitev, ki so izrecno namenjene otrokom, s sistemi avtomatskega filtriranja.
- (46) Za ponudnike medijskih storitev v pristojnosti držav članic bi morala v vsakem primeru v skladu z določbami Okvirnega sklepa Sveta 2004/68/PNZ z dne 22. decembra 2003 o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji ⁽¹⁾ veljati prepoved razširjanja otroške pornografije.
- (47) Nobena od določb te direktive o zaščiti telesnega, mentalnega in moralnega razvoja mladoletnikov in človekovega dostojanstva ne zahteva, da bi morali biti ukrepi, sprejeti za zaščito teh interesov, izvedeni s predhodnim nadzorom avdiovizualnih medijskih storitev s strani javnih organov.
- (48) Mogoče je, da bodo avdiovizualne medijske storitve na zahtevo delno nadomestile razširjanje televizijskih programov. Zato morajo, kjer je ustrezno, spodbujati produkcijo in distribucijo evropskih del in tako aktivno prispevati k spodbujanju kulturne raznolikosti. Takšna podpora evropskim delom bi lahko bila denimo v obliki finančnega prispevka takih storitev k produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del, minimalnega deleža evropskih del v katalogih videa na zahtevo ali privlačne predstavitve evropskih del v elektronskih sporedih televizijskih programov. Treba je redno preverjati uporabo določb v zvezi z uveljavljanjem evropskih del z avdiovizualnimi medijskimi storitvami. V okviru poročil na podlagi te direktive bi morale države članice upoštevati finančni prispevek takih storitev k produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del in delež evropskih del v katalogu avdiovizualnih medijskih storitev in v dejanski potrošnji evropskih del, ki jih nudijo take storitve.
- (49) Države članice bi morale pri opredelitvi „producentov, neodvisnih od izdajateljev televizijskih programov“, iz člena 5 Direktive 89/552/EGS ustrezno upoštevati zlasti merila, kakršna so lastništvo produkcijske hiše, količina programov, zagotovljenih istemu izdajatelju televizijskih programov, in lastništvo prenesenih avtorskih pravic.
- (50) Pri izvajanju določb člena 4 Direktive 89/552/EGS bi morale države članice izdajatelje televizijskih programov spodbujati, da vanje vključijo ustrezen delež evropskih del, ustvarjenih v koprodukciji, ali evropskih del nedomačega izvora.
- (51) Pomembno je zagotoviti, da se kinematografska dela oddajajo v terminih, o katerih se dogovorijo imetniki avtorskih pravic in ponudniki medijskih storitev.
- (52) Razpoložljivost avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo pomeni večjo izbiro za potrošnike. Podrobna pravila, ki urejajo avdiovizualna komercialna sporočila za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, so tako očitno neupravičena in s tehničnega stališča nesmiselna. Kljub temu pa bi morala vsa avdiovizualna komercialna sporočila upoštevati tako pravila o prepoznavnosti, kakor tudi osnovna pravila o kakovosti, da se izpolnijo jasni cilji javne politike.
- (53) Pravica do odgovora je ustrezno pravno sredstvo za razširjanje televizijskih programov, ki bi ga bilo mogoče uporabiti tudi v spletnem okolju. V Priporočilu o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora so že navedene ustrezne smernice za izvajanje, na nacionalni ravni, ukrepov v nacionalnem pravu ali praksi, da se zagotovi pravica do odgovora ali enakovredna pravna sredstva v zvezi s spletnimi mediji.
- (54) Kakor je potrdila Komisija v Razlagalnem sporočilu o nekaterih vidikih določb o oglaševanju v Direktivi o „televiziji brez meja“ ⁽²⁾, je razvoj novih tehnik oglaševanja in inovacij v trženju ustvaril nove učinkovite možnosti za avdiovizualna komercialna sporočila v tradicionalnih storitvah prenosa, in jim tako v enakih pogojih omogočil večjo konkurenčnost pri enakih pogojih glede inovacij na zahtevo.
- (55) Zaradi poslovnega in tehnološkega razvoja imajo uporabniki večjo izbiro in odgovornost pri uporabi avdiovizualnih medijskih storitev. Za ohranitev sorazmernosti s cilji splošnega interesa bi morala ureditev omogočiti določeno stopnjo prilagodljivosti v zvezi z razširjanjem televizijskih programov. Načelo ločevanja bi moralo biti omejeno na televizijsko oglaševanje in televizijsko prodajo, v določenih okoliščinah bi bilo treba omogočiti promocijsko prikazovanje izdelkov, razen če država članica ne odloči drugače, odpraviti pa bi bilo treba nekatere količinske omejitve. Toda kadar je promocijsko prikazovanje izdelkov prikrito, bi ga bilo treba prepovedati. Načelo ločevanja ne bi smelo preprečiti uporabe novih tehnik oglaševanja.
- (56) Direktiva 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah

⁽¹⁾ ULL 13, 20.1.2004, str. 44.⁽²⁾ UL C 102, 28.4.2004, str. 2.

podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ⁽¹⁾ se poleg za prakse, ki jih zajema ta direktiva, uporablja za nepošteno poslovne prakse, kakršne so zavajajoče in agresivne prakse, ki se pojavljajo v avdiovizualnih medijskih storitvah. Poleg tega, upoštevajoč, da Direktiva 2003/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic o oglaševanju in sponzorstvu tobačnih izdelkov ⁽²⁾, ki prepoveduje oglaševanje in sponzoriranje cigaret in drugih tobačnih izdelkov v tiskanih medijih, storitvah informacijske družbe in radijskih oddajah, ne posega v Direktivo 89/552/EGS, bi morale zaradi posebnih značilnosti avdiovizualnih medijskih storitev razmerje med Direktivo 2003/33/ES in Direktivo 89/552/EGS po začetku veljavnosti te direktive ostati enako. Člen 88(1) Direktive 2001/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. novembra 2001 o zakoniku Skupnosti o zdravilih za uporabo v humani medicini ⁽³⁾, ki prepoveduje oglaševanje nekaterih zdravil širši javnosti, se, kakor to določa odstavek 5 navedenega člena, uporablja brez poseganja v člen 14 Direktive 89/552/EGS. Razmerje med Direktivo 2001/83/ES in Direktivo 89/552/EGS bi moralo ostati nespremenjeno tudi po začetku veljavnosti te direktive. Poleg tega ta direktiva ne bi smela posegati v Uredbo (ES) št. 1924/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o prehranskih in zdravstvenih trditvah na živilih ⁽⁴⁾.

- (57) Ker imajo gledalci več možnosti, da se z uporabo novih tehnologij, kakršne so digitalni osebni video zapisovalniki, in večjo izbiro programov izognejo oglaševanju, podrobnejša ureditev v zvezi z vstavljanjem oglasov, ki želi zaščititi gledalce, ni več upravičena. Čeprav ta direktiva ne bi smela povečevati količine dovoljenega oglaševanja na uro, mora prav tako izdajateljem televizijskega programa omogočati prožnost pri vstavljanju oglasov, če to bistveno ne moti celovitosti programov.
- (58) Ta direktiva je namenjena varovanju posebnega značaja evropske televizije, kjer se oglaševanje po možnosti vstavlja med posamezne programe, in zato omejuje možne prekinitve pri kinematografskih delih in televizijskih filmih ter pri prekinitvah nekaterih vrst programov, ki še naprej potrebujejo posebno zaščito.
- (59) Nekdanja omejitev trajanja dnevnega televizijskega oglaševanja je bila v veliki meri teoretična. Urna omejitev je pomembnejša, saj prav tako velja za čas, ko je gledanost

največja. Zato bi bilo treba dnevno omejitev opustiti, urno omejitev pa bi bilo treba obdržati za televizijsko oglaševanje in vložke televizijske prodaje. Prav tako se zaradi povečane potrošniške izbire ne zdijo več upravičene količinske omejitve časa, dovoljenega za televizijsko prodajo ali oglaševalske kanale. Kljub temu pa se 20-odstotna omejitev za televizijske oglaševalske vložke in za vložke televizijske prodaje na uro še naprej uporablja. Pojem televizijskega oglaševalskega vložka bi bilo treba razumeti kakor televizijsko oglaševanje v smislu člena 1(i) Direktive 89/552/EGS, kakor je bila spremenjena s to direktivo, ki ne traja več kakor 12 minut.

- (60) Prikrto avdiovizualno komercialno sporočilo je praksa, ki jo ta direktiva prepoveduje zaradi negativnega vpliva na potrošnike. Prepoved avdiovizualnega komercialnega sporočila ne bi smela zajemati zakonitega promocijskega prikazovanja izdelkov v okviru te direktive, če je gledalec ustrezno obveščen o promocijskem prikazovanju izdelkov. To se lahko stori s poudarjanjem dejstva, da v danem programu poteka promocijsko prikazovanje izdelkov, na primer s pomočjo nevtralnega logotipa.
- (61) Promocijsko prikazovanje izdelkov je stvarnost v kinematografskih delih in avdiovizualnih delih za televizijo, vendar pa države članice to prakso različno urejajo. Za zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev in s tem konkurenčnosti evropske medijske industrije je torej treba sprejeti pravila za promocijsko prikazovanje izdelkov. Opredelitev pojma promocijskega prikazovanja izdelkov, uvedena s to direktivo, bi morala zajemati katero koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje izdelek, storitev ali njegovo oz. njeno blagovno znamko ali jih navaja, tako da jih pokaže v oddaji, za plačilo ali podobno nadomestilo. Zagotovitev brezplačnega blaga ali storitev, kakršni so produkcijski rekviziti ali nagrade, bi se morala šteti za promocijsko prikazovanje izdelkov samo, če imajo zadevno blago in storitve znatno vrednost. Za avdiovizualno promocijsko prikazovanje izdelkov bi se morala uporabljati enaka pravila o kakovosti in omejitve kakor za avdiovizualno komercialno sporočilo. Za razlikovanje med sponzorstvom in promocijskim prikazovanjem izdelka je odločilno merilo to, da je pri promocijskem prikazovanju izdelkov sklicevanje na izdelek vključeno v vsebino programa; iz tega razloga opredelitev v členu 1(m) Direktive 89/552/EGS, kakor je bila spremenjena s to direktivo, vsebuje dikcijo „v programu“. Nasprotno pa je navajanje sponzorjev med programom dovoljeno, če to ne predstavlja sestavnega dela osrednje vsebine.
- (62) Promocijsko prikazovanje izdelkov bi načeloma moralo biti prepovedano. Vendar pa so odstopanja na podlagi pozitivnega seznama primerna za nekatere vrste programov. Država članica bi morala imeti možnost, da se odloči za popolno ali delno izvzetje iz teh odstopanj, npr. tako, da dovoli promocijsko prikazovanje izdelkov samo v programih, ki niso bili ustvarjeni izključno v tej državi članici.

⁽¹⁾ UL L 149, 11.6.2005, str. 22.

⁽²⁾ UL L 152, 20.6.2003, str. 16.

⁽³⁾ UL L 311, 28.11.2001, str. 67. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1901/2006 (UL L 378, 27.12.2006, str. 1).

⁽⁴⁾ UL L 404, 30.12.2006, str. 9. Popravljen različica v UL L 12, 18.1.2007, str. 3.

(63) Poleg tega sta sponzorstvo in promocijsko prikazovanje izdelkov prepovedana, če na vsebino programov vplivata tako, da to posega v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev. To velja za promocijsko prikazovanje.

(64) Pravica invalidov in starejših oseb do udeležbe v kulturnem in družbenem življenju Skupnosti je neločljivo povezana z zagotavljanjem dostopnih avdiovizualnih medijskih storitev. Načini zagotavljanja dostopnosti bi morali med drugim vključevati znakovni jezik, podnaslavljanje, zvočne opise in preproste menije.

(65) Države članice so v skladu z nalogami, ki jim jih podeljuje Pogodba, odgovorne za prenos in učinkovito izvajanje te direktive. Same lahko izberejo primerne instrumente v skladu s svojimi pravnimi tradicijami in ustaljenimi strukturami, zlasti pa obliko svojih pristojnih neodvisnih regulatornih organov, da lahko delo pri izvajanju te direktive opravljajo nepristransko in pregledno. Zlasti bi morali instrumenti, ki jih izberejo države članice, prispevati k spodbujanju pluralnosti medijev.

(66) Tesno sodelovanje med pristojnimi regulatornimi organi držav članic in Komisijo je potrebno za zagotovitev pravilne uporabe te direktive. Podobno je tesno sodelovanje med državami članicami in med regulatornimi organi držav članic zlasti pomembno glede na vpliv, ki ga imajo izdajatelji televizijskih programov s sedežem v eni državi članici na drugo državo članico. V primeru, da nacionalna zakonodaja določa postopke izdajanja dovoljenj v več kakor eni zadevni državi članici, je zaželeno, da se vzpostavijo stiki med zadevnimi organi, preden so takšna dovoljenja odobrena. To sodelovanje bi moralo zajemati vsa področja, ki jih usklajuje Direktiva 89/552/EGS, kakor je bila spremenjena s to direktivo, zlasti členi 2, 2a in 3 Direktive.

(67) Ker cilja te direktive, in sicer oblikovanja območja brez notranjih meja za avdiovizualne medijske storitve s hkratnim zagotavljanjem visoke ravni zaščite ciljev v splošnem interesu, zlasti varstva mladoletnikov, človeškega dostojanstva in spodbujanja pravic invalidnih oseb, države članice ne morejo doseči v zadostni meri in ker se ga zaradi obsega in učinkov te direktive lažje doseže na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje tega cilja.

(68) V skladu s točko 34 Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁾ so države članice pozvane, da za lastne potrebe in v interesu Skupnosti pripravijo tabele, ki naj kar najbolj nazorno prikazujejo korelacijo med to direktivo in ukrepi za prenos, ter da te tabele objavijo –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 89/552/EGS se spremeni

1. naslov se nadomesti z naslednjim:

„Direktiva 89/522/EGS z dne 3. oktobra 1989 Evropskega parlamenta in Sveta o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah)“;

2. člen 1 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 1

V tej direktivi:

(a) ‚audiovizualna medijska storitev‘ pomeni:

— storitev, kakor je opredeljena v členih 49 in 50 Pogodbe, ki sodi pod uredniško odgovornost ponudnika medijskih storitev in katere glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje splošne javnosti po elektronskih komunikacijskih mrežah v smislu člena 2 (a) Direktive 2002/21/ES. Tovrstna avdiovizualna medijska storitev je bodisi razširjanje televizijskih programov, kakor je opredeljeno v točki (e) tega člena, bodisi avdiovizualna medijska storitev na zahtevo, kakor je opredeljena v točki (g) tega člena;

in/ali

— avdiovizualno komercialno sporočilo;

(b) ‚program‘ pomeni niz gibljivih slik z zvokom ali brez, ki predstavlja posamezno točko znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, in katerega oblika in vsebina sta primerljivi z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov. Primeri programov vključujejo celovečerne igrane filme, športne dogodke, situacijske komedije, dokumentarce, programe za otroke in izvirne televizijske drame;

⁽¹⁾ UL C 321, 31.12.2003, str. 1.

- (c) ‚uredniška odgovornost‘ pomeni izvrševanje učinkovitega nadzora tako nad izborom programov kakor tudi njihovo organizacijo kot nad časovnim sporedom v primeru razširjanja televizijskih programov ali v katalogu v primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo. Uredniška odgovornost ne pomeni nujno pravne odgovornosti v okviru nacionalne zakonodaje za vsebino opravljenih storitev;
- (d) ‚ponudnik medijske storitve‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki nosi uredniško odgovornost za izbiro vsebine avdiovizualne medijske storitve in določa način, na katerega bo ta organizirana;
- (e) ‚razširjanje televizijskih programov‘ (tj. linearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za sočasno gledanje programov na podlagi programskega sporeda;
- (f) ‚izdajatelj televizijskega programa‘ pomeni ponudnika medijskih storitev razširjanja televizijskih programov;
- (g) ‚storitev na zahtevo‘ (tj. nelinearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za gledanje programov v trenutku, ki ga izbere uporabnik in na svojo osebno zahtevo na podlagi kataloga programov, ki ga izbere ponudnik medijskih storitev;
- (h) ‚avdiovizualno komercialno sporočilo‘ pomeni slikovne podobe z zvokom ali brez, ki so namenjene neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe fizične ali pravne osebe, ki opravlja gospodarsko dejavnost. Takšne slikovne podobe spremljajo program ali so vanj vključene v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo ali za samooglaševalske namene. Oblike avdiovizualnega komercialnega sporočila med drugim vključujejo televizijsko oglaševanje, sponzorstvo, televizijsko prodajo in promocijsko prikazovanje izdelkov;
- (i) ‚televizijsko oglaševanje‘ pomeni vsako obliko obvestila, ki ga javno ali zasebno podjetje ali fizična oseba predvaja bodisi za plačilo ali podobno nadomestilo bodisi za samooglaševalske namene in ki zadeva trgovino, poslovno dejavnost, obrt ali stroko ter želi v zameno za plačilo spodbuditi preskrbo z blagom in storitvami, vključno z nepremičninami, pravicami in obveznostmi;
- (j) ‚prikrito avdiovizualno komercialno sporočilo‘ pomeni besedno ali slikovno predstavljanje blaga, storitev, imena, blagovne znamke ali dejavnosti proizvajalca blaga ali ponudnika storitev v programih, kadar takšno predstavljanje ponudniku medijskih storitev služi kot oglaševanje in bi utegnilo zavajati javnost glede svoje narave. Takšna predstavitev se šteje za namerno zlasti tedaj, kadar se opravlja za plačilo ali podobno nadomestilo;
- (k) ‚sponzorstvo‘ pomeni vsak prispevek, ki ga javno ali zasebno podjetje ali fizična oseba, ki se ne ukvarja z opravljanjem avdiovizualnih medijskih storitev ali produkcijo avdiovizualnih del, nameni za financiranje avdiovizualnih medijskih storitev ali programov, da bi uveljavilo svoje ime, blagovno znamko, podobo, dejavnosti ali izdelke;
- (l) ‚televizijska prodaja‘ pomeni neposredne ponudbe, ki se v zameno za plačilo predvajajo javnosti zaradi preskrbe z blagom ali storitvami, vključno z nepremičninami, pravicami in dolžnostmi;
- (m) ‚promocijsko prikazovanje izdelkov‘ pomeni kakršno koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje izdelek, storitev ali njuno blagovno znamko ali sklicevanje nanje, tako da se jih pokaže v programu, v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo;
- (n) (i) ‚evropska dela‘ pomenijo:
- dela, ki izvirajo z držav članic,
 - dela z izvorom iz evropskih tretjih držav, ki so podpisnice Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope in izpolnjujejo pogoje iz točke (ii),
 - dela, ki nastanejo v koprodukciji v okviru sporazumov, povezanih z avdiovizualnim sektorjem, ki jih sklenejo Skupnost in tretje države ter izpolnjujejo pogoje iz vsakega od teh sporazumov.
- Uporaba določb druge in tretje alineje zgoraj je odvisna od del, ki izvirajo iz držav članic, za katera ne veljajo diskriminatorni ukrepi v zadevni tretji državi.
- (ii) Dela iz prve in druge alineje točke (i) so večinoma dela avtorjev in delavcev, ki prebivajo v eni ali več državah iz prve in druge alineje točke (i), če je izpolnjen eden od naslednjih treh pogojev:
- ustvarili so jih eden ali več producentov s sedežem v eni ali več teh držav ali
 - proizvodnjo del nadzirajo in dejansko kontrolirajo en ali več producentov s sedežem v eni ali več teh držav ali
 - je prispevek koproducentov iz teh držav k skupnim koprodukcijskim stroškom prevladujoč, koprodukcije pa ne nadzoruje en ali več producentov s sedežem izven teh držav.

(iii) Dela, ki niso evropska dela v smislu točke (i), ampak se producirajo v okviru dvostranskih koprodukcijских pogodb, sklenjenih med državami članicami in tretjimi državami, se štejejo za evropska dela, če koproducenti iz Skupnosti prispevajo večinski delež skupnih stroškov produkcije in če produkcije ne nadzoruje eden ali več producentov s sedežem zunaj ozemlja držav članic.“;

3. člen 2 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 2

1. Vsaka država članica zagotovi, da so vse avdiovizualne medijske storitve, ki jih prenašajo ponudniki medijskih storitev pod njeno pristojnostjo, skladne s pravili pravnega reda, ki se uporablja za avdiovizualne medijske storitve, namenjene javnosti v tej državi članici.

2. V tej direktivi so ponudniki medijskih storitev pod pristojnostjo države članice:

(a) tisti, ki imajo sedež v tej državi članici v skladu z odstavkom 3, ali

(b) tisti, za katere se uporablja odstavek 4.

3. V tej direktivi se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v državi članici v naslednjih primerih:

(a) ponudnik medijskih storitev ima glavno pisarno v tej državi članici, pa tudi uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami se sprejemajo v tej državi članici;

(b) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v drugi državi članici, se šteje, da ima sedež v tisti državi članici, v kateri dela pretežni del delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev. Če pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, dela v vsaki od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri ima glavno pisarno. Če pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, ne dela v nobeni od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri je začel svojo dejavnost v skladu z zakonodajo te države članice, če vzdržuje stabilno in učinkovito povezavo z gospodarstvom te države članice;

(c) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v tretji državi, ali obratno, se šteje, da ima sedež v zadevni državi članici, če večji delež delovne sile, vključene v

opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, dela v tej državi članici.

4. Šteje se, da ponudniki medijskih storitev, za katere se določbe odstavka 3 ne uporabljajo, spadajo pod pristojnost države članice v naslednjih primerih:

(a) uporabljajo satelitsko povezavo v tej državi članici;

(b) čeprav ne uporabljajo satelitske priključitve, ki je v tej državi članici, uporabljajo satelitske zmogljivosti, ki pripadajo tej državi članici.

5. Če pristojnosti države članice ni mogoče določiti v skladu z odstavkoma 3 in 4, sodi ponudnik medijskih storitev pod pristojnost tiste države članice, v kateri ima sedež v smislu členov 43 do 48 Pogodbe.

6. Ta direktiva se ne uporablja za avdiovizualne medijske storitve, ki so namenjene izključno sprejemu v tretjih državah in ki jih javnost v eni ali več državah članicah neposredno ali posredno ne sprejema s standardno uporabniško opremo.“;

4. člen 2a se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega prenašanja na svojem ozemlju zaradi razlogov, ki sodijo na področja, ki jih usklajuje ta direktiva.“;

(b) v odstavku 2 se uvodni stavek in točka (a) nadomestita z naslednjim:

„2. Glede razširjanja televizijskih programov, je državam članicam dovoljeno začasno odstopanje od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) razširjanje televizijskih programov, ki prihaja iz druge države članice, očitno, resno in huje krši člen 22(1) ali (2) in/ali člen 3b;“;

(c) dodajo se naslednji odstavki:

„4. Glede storitev na zahtevo, lahko države članice v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami sprejmejo ukrepe, ki odstopajo od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) ukrepi so:

(i) potrebni zaradi enega od sledečih razlogov:

— javnega reda, zlasti preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in kazenskega pregona kaznivih dejanj, vključno z varstvom mladoletnikov in bojem proti spodbujanju sovraštva zaradi rase, spola, veroizpovedi ali narodnosti, ter kršitev človekovega dostojanstva v zvezi s posamezniki,

- varovanja javnega zdravja,
 - javne varnosti, vključno z varstvom nacionalne varnosti in obrambe,
 - varstva potrošnikov, vključno z varstvom vlagateljev;
- (ii) naravnani proti avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo, ki posega v cilje iz točke (i) ali predstavlja resno in nevarno tveganje, da bo ogrozila te cilje;
- (iii) sorazmerni s temi cilji;
- (b) država članica je pred sprejetjem zadevnih ukrepov brez poseganja v sodne postopke, vključno s predhodnimi postopki in dejanji v okviru kazenske preiskave:
- zahtevala od države članice, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, da sprejme ukrepe, in ta ni sprejela takšnih ukrepov ali pa niso bili ustrezni,
 - uradno obvestila Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, da namerava sprejeti ukrepe.

5. Države članice lahko v nujnih primerih odstopajo od pogojev iz odstavka 4(b). V takem primeru je treba o ukrepih čim prej uradno obvestiti Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, in navesti razloge, zaradi katerih država članica meni, da gre za nujni primer.

6. Komisija brez poseganja v možnost države članice, da sprejme ukrepe iz odstavkov 4 in 5, čim prej preveri združljivost priglašanih ukrepov s pravom Skupnosti. Če Komisija ugotovi, da ukrepi niso združljivi s pravom Skupnosti, Komisija od zadevne države članice zahteva, da opusti sprejetje predlaganih ukrepov ali da že sprejete ukrepe nemudoma prekliče.“;

5. člen 3 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 3

1. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da na področjih, ki jih zajema ta direktiva, ravnajo v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, če so ta pravila v skladu s pravom Skupnosti.

2. V primerih, ko:

- (a) je država članica izkoristila možnost na podlagi odstavka 1 za sprejetje natančnejših ali strožjih pravil splošnega javnega interesa in
- (b) država članica oceni, da izdajatelj televizijskega programa pod pristojnostjo druge države članice razširja televizijske programe, ki so v celoti ali večinoma usmerjeni proti njenemu ozemlju,

lahko vzpostavi stik z državo članico, ki pristojnost ima, da bi prišli do vzajemno zadovoljive rešitve vseh obstoječih problemov. Ob prejemu utemeljene zahteve prve države članice država članica s pristojnostjo od izdajatelja televizijskega programa zahteva, naj spoštuje zadevna pravila splošnega javnega interesa. Država članica s pristojnostjo v dveh mesecih obvesti prvo državo članico o rezultatih, ki jih je dosegla v zvezi s to zahtevo. Katera koli država članica lahko zaprosi odbor za stike, ustanovljen v skladu s členom 23a, naj preuči primer.

3. Kadar prva država članica oceni:

- (a) da rezultati, doseženi z uporabo odstavka 2 niso zadovoljivi, in
- (b) da je ima zadevni izdajatelj televizijskega programa sedež v državi članici s pristojnostjo, da bi zaobšel strožja pravila, ki bi zanj veljala na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, če bi imel sedež v prvi državi članici,

lahko sprejme ustrezne ukrepe proti zadevnemu izdajatelju televizijskega programa.

Takšni ukrepi so objektivno potrebni, se uporabljajo na nediskriminatoren način in so sorazmerni glede na cilje, ki jih zasledujejo.

4. Država članica lahko sprejme ukrepe v skladu z odstavkom 3 samo, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) zadevna država članica je uradno obvestila Komisijo in državo članico, v kateri ima izdajatelj televizijskega programa sedež, da bo sprejela takšne ukrepe, pri tem pa utemeljila razloge, na katerih temelji njena ocena, in
- (b) je Komisija odločila, da so ukrepi združljivi z zakonodajo Skupnosti in zlasti da so ocene države članice, ki sprejme te ukrepe na podlagi odstavkov 2 in 3, pravilno utemeljene.

5. Komisija odloči v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila iz odstavka 4(a). Če Komisija odloči, da ukrepi niso združljivi z zakonodajo Skupnosti, se zadevna država članica vzdrži sprejetja predlaganih ukrepov.

6. Države članice s primernimi sredstvi v okviru svoje zakonodaje zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo učinkovito izpolnjujejo določbe te direktive.

7. Države članice spodbujajo koregulativne in/ali samo-regulativne ureditve na nacionalni ravni na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, v obsegu, ki ga dopuščajo njihovi pravni sistemi. Te ureditve so takšne, da jih glavne interesne skupine v zadevnih državah članicah na splošno sprejemajo in da zagotavljajo učinkovito izvajanje.

8. Direktiva 2000/31/ES se uporablja, razen kadar ni v tej direktivi določeno drugače. V primeru neskladja med določbo Direktive 2000/31/ES in določbo te direktive prevladajo določbe te direktive, razen če ni v tej direktivi določeno drugače.“;

6. člen 3a se črta;

7. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IIa

Določbe, ki se uporabljajo za vse avdiovizualne medijske storitve

Člen 3a

Države članice zagotovijo, da ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo omogočijo prejemnikom storitve enostaven, neposreden in stalen dostop vsaj do naslednjih informacij:

- (a) imena ponudnika medijskih storitev;
- (b) geografskega naslova, na katerem ima ponudnik medijskih storitev sedež;
- (c) podatkov o ponudniku medijskih storitev, vključno z njegovim elektronskim naslovom ali spletno stranjo, ki mu omogoča hitro, neposredno in učinkovito navezovanje stikov;
- (d) če je ustrezno, do informacij o pristojnih regulatornih ali nadzornih organih.

Člen 3b

Države članice s primernimi sredstvi zagotovijo, da avdiovizualne medijske storitve, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ne vsebujejo spodbujanja nestrpnosti na podlagi rase, spola, vere ali narodnosti.

Člen 3c

Države članice spodbujajo ponudnike medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, da osebam z okvaro vida ali sluha postopoma zagotovijo dostop do njihovih storitev.

Člen 3d

Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo ne prenašajo kinematografskih del zunaj terminov, dogovorjenih z imetniki pravic.

Člen 3e

1. Države članice zagotovijo, da so avdiovizualna komercialna sporočila, ki jih predvajajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, v skladu z naslednjimi zahtevami:

- (a) avdiovizualna komercialna sporočila so jasno razpoznavna kot taka. Prikrita avdiovizualna komercialna sporočila so prepovedana;

(b) avdiovizualna komercialna sporočila ne uporabljajo subliminalnih tehnik;

(c) avdiovizualna komercialna sporočila ne:

(i) vplivajo škodljivo na spoštovanje človekovega dostojanstva;

(ii) vsebujejo ali spodbujajo kakršne koli diskriminacije na podlagi spola, rase ali etnične pripadnosti, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti;

(iii) spodbujajo vedenja, škodljivega zdravju ali varnosti;

(iv) spodbujajo vedenja, izjemno škodljivega za varstvo okolja;

(d) prepovedane so vse oblike avdiovizualnih komercialnih sporočil za cigarete in druge tobačne izdelke;

(e) avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače niso izrecno namenjena mladoletnikom in ne spodbujajo čezmernega uživanja takšnih pijač;

(f) avdiovizualno komercialno sporočilo za zdravila in zdravljenje, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere pristojnostjo je ponudnik medijskih storitev, je prepovedano;

(g) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo povzročati telesne, ali moralne škode mladoletnikom. Zato ne smejo neposredno spodbujati mladoletnikov, da zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupujejo ali najemajo proizvode ali storitve, jih neposredno spodbujati, da prepričujejo svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve, izkoriščati zaupanje mladoletnikov v starše, učitelje ali druge osebe, ali nepremišljeno prikazovati mladoletnike v nevarnih situacijah.

2. Države članice in Komisija spodbujajo ponudnike avdiovizualnih medijskih storitev, da oblikujejo pravila ravnanja v zvezi z neprimernimi avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki spremljajo otroške programe ali so njihov del, o hrani in pijači, ki vsebujeta hranila in snovi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, kot so zlasti maščobe, trans maščobne kisline, sol/natrij in sladkorje, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo.

Člen 3f

1. Avdiovizualne medijske storitve ali programi, ki so sponzorirani, izpolnjujejo naslednje zahteve:

- (a) na njihovo vsebino in v primeru razširjanja televizijskih programov na njihov spored se nikakor ne sme vplivati tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;

- (b) ne smejo neposredno spodbujati nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;
- (c) gledalci so jasno obveščeni o obstoju sponzorskega sporazuma. Sponzorirani programi morajo biti kot taki jasno označeni z imenom, logotipom in/ali katerim koli drugim simbolom sponzorja, na primer z navedbo njegovega izdelka/njegovih izdelkov ali storitve/storitev ali njegovim razpoznavnim znakom na ustrezen način na začetku, med in/ali na koncu programa.
2. Avdiovizualnih medijskih storitev ali programov ne sponzorirajo podjetja, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov.
3. Kadar avdiovizualne medijske storitve ali programe sponzorirajo podjetja, katerih dejavnosti vključujejo izdelavo ali prodajo zdravil in zdravljenja, se lahko promovira ime ali podoba podjetja, ne smejo pa se promovirati posamična zdravila ali zdravljenje, ki so na voljo le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo spada ponudnik medijskih storitev.
4. Poročila in aktualno informativni programi se ne sponzorirajo. Države članice lahko prepovejo prikazovanje logotipa sponzorja med programi za otroke, dokumentarnimi filmi in verskimi programi.

Člen 3g

1. Prepovedano je promocijsko prikazovanje izdelkov.
2. Z odstopanjem od odstavka 1 je, če država članica ne odloči drugače, promocijsko prikazovanje izdelkov dovoljeno:
- v kinematografskih delih, filmih in nadaljevanjih, posnetih za avdiovizualne medijske storitve, športnih programih in lahkih razvedrilnih programih ali
 - v primerih, ko ni plačila, temveč se določeno blago ali storitve, kot so produkcijski rekviziti in nagrade, brezplačno priskrbijo zato, da bodo vključene v program.

Odstopanje iz prve alinee se ne uporablja za programe za otroke.

Programi, ki vsebujejo promocijsko prikazovanje izdelkov, izpolnjujejo najmanj vse naslednje zahteve:

- (a) na njihovo vsebino in v primeru razširjanja televizijskih programov na njihov spored se nikakor ne vpliva tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;
- (b) ne spodbujajo neposredno nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;

- (c) zadevnemu izdelku ne pripisujejo neutemeljenega pomena;
- (d) gledalci so nedvoumno seznanjeni s promocijskim prikazovanjem izdelka. Programi s promocijskim prikazovanjem izdelkov so ustrezno označeni na začetku in koncu programa ter ob nadaljevanju predvajanja programa po oglaševalskem premoru, da gledalci ne bi bili zmedeni.

Države članice lahko izjemoma opustijo zahteve iz točke (d), če zadevnega programa ni ustvaril niti ga ni naročil sam ponudnik medijskih storitev oziroma z njim povezano podjetje.

3. V vsakem primeru pa programi ne vsebujejo promocijskega prikazovanja:

- tobačnih izdelkov ali cigaret ali promocijskega prikazovanja izdelkov podjetij, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov, ali
- posamičnih zdravil ali zdravljenja, ki so na voljo le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo spada ponudnik medijskih storitev.

4. Določbe odstavkov 1, 2 in 3 se uporabljajo le za programe, ustvarjene po ... (*).“;

8. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IIb

Določbe, ki se uporabljajo le za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo

Člen 3h

Države članice z ustreznimi ukrepi zagotovijo, da so avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ki bi lahko resno ogrozile telesni, duševni in moralni razvoj mladotnikov, dostopne le na način, ki zagotavlja, da mladotniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti takšnih avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo.

Člen 3i

1. Države članice zagotovijo, da avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ustrezno spodbujajo, kadar je to izvedljivo, produkcijo in dostop do evropskih del. Tovrstno spodbujanje bi bilo lahko med drugim povezano s finančnim prispevkom, ki bi ga te storitve namenile produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del ali deležu in/ali pomenu evropskih del v katalogu programov, ki ga ponuja avdiovizualna medijska storitev na zahtevo.

(*) Dve leti po dnevu začetka veljavnosti te direktive.

2. Države članice Komisijo najpozneje do ... (*) in nato vsaka štiri leta obvestijo o izvajanju odstavka 1.

3. Komisija na podlagi informacij, ki jih predložijo države članice, in neodvisne študije poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi odstavka 1, pri čemer upošteva tržni in tehnološki razvoj ter cilj kulturne raznolikosti.“;

9. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IIc

Določbe glede ekskluzivnih pravic in kratkih poročil v razširjanju televizijskih programov

Člen 3j

1. Vsaka država članica lahko sprejme ukrepe v skladu z zakonodajo Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno pristojnostjo ne oddajajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Če država članica sprejme takšne ukrepe, mora sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, za katere meni, da so velikega družbenega pomena. To stori na jasn in pregleden način ter pravočasno. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj uradno obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh mesecih od dneva uradnega obvestila preveri, ali so takšni ukrepi združljivi z zakonodajo Skupnosti in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ustanovljenega v skladu s členom 23a. Sprejete ukrepe takoj objavi v *Uradnem listu Evropske unije*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v okviru svojih zakonodaj zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, na način, ki bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšal za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu z odstavkoma 1 in 2, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država članica določila v skladu z odstavkom 1.

(*) Štiri leta po začetku veljavnosti te direktive.

Člen 3k

1. Države članice zagotovijo, da ima za kratko poročanje kateri koli izdajatelj televizijskega programa s sedežem v Skupnosti pravičen, smotr in nediskriminatoren dostop do dogodkov velikega javnega interesa, ki jih ekskluzivno prenaša izdajatelj televizijskega programa pod njihovo pristojnostjo.

2. Če obstaja drug izdajatelj televizijskega programa, ki ima sedež v isti državi članici kakor izdajatelj televizijskega programa, ki je zaprosil za dostop, in je pridobil ekskluzivne pravice za prenašanje dogodka velikega javnega interesa, je treba za dostop zaprositi tega izdajatelja televizijskega programa.

3. Države članice zagotovijo, da je takšen dostop zajamčen z dopuščanjem izdajateljem televizijskih programov, da svobodno izberejo kratke izseke iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ga prenaša, in sicer vsaj z identifikacijo njihovega vira, razen če je to iz praktičnih razlogov nemogoče.

4. Kot alternativo odstavku 3 lahko država članica oblikuje enakovreden sistem, ki na druge načine omogoča pravičen, smotr in nediskriminatoren dostop.

5. Kratki izseki se uporabijo samo za splošne informativne oddaje in se lahko pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo uporabijo samo, če isti program s časovnim zamikom ponudi isti ponudnik medijskih storitev.

6. Brez poseganja v odstavke 1 do 5, države članice v skladu s svojimi pravnimi sistemi in praksami zagotovijo, da so opredeljeni načini in pogoji glede zagotavljanja takšnih kratkih izsekov, zlasti kakršni koli dogovori o nadomestilu, najdaljša dolžina kratkih izsekov in časovne omejitve glede njihovega prenosa. Če je predvideno nadomestilo, to ne sme presežati dodatnih stroškov, nastalih neposredno zaradi zagotovitve dostopa.“;

10. v členu 4(1) se besedilo „v smislu člena 6“ črta;

11. člena 6 in 7 se črtata;

12. naslov poglavja IV se nadomesti z naslednjim:

„Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja“;

13. člen 10 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 10

1. Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja sta jasno razpoznavna in ju je mogoče razločiti od uredniške vsebine. Brez poseganja v uporabo novih oglaševalskih tehnik sta televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja z optičnimi in/ali akustičnimi in/ali prostorskimi sredstvi jasno ločena od drugih delov programske sheme.

2. Posamezni oglaševalni in prodajni vložki ostajajo izjema, razen med prenosi športnih dogodkov.“;

14. člen 11 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 11

1. Države članice zagotovijo, da celovitost programov, ob upoštevanju naravnih premorov ter trajanja in narave programa, ter pravice imetnikov pravic niso ogrožene, kadar so v te programe vstavljeni oglasi ali televizijska prodaja.

2. Prenašanje televizijskih filmov (pri čemer so izvzeti nadaljevanke, nanizanke in dokumentarci), kinematografskih del in poročil lahko televizijsko oglaševanje in/ali televizijska prodaja prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut. Prenašanje programov za otroke lahko oglaševanje in/ali televizijska prodaja prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut, pod pogojem, da je predvideno trajanje programa daljše od 30 minut. Televizijsko oglaševanje ali televizijska prodaja se ne predvajata med prenosom verskih obredov.“

15. člena 12 in 13 se črtata;

16. člen 14(1) se črta;

17. člena 16 in 17 se črtata;

18. člen 18 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 18

1. Delež televizijskih oglaševalskih vložkov in vložkov televizijske prodaje ne sme preseči 20 % posamezne ure.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz njih, z napovedmi sponzorstva in s promocijskim prikazovanjem izdelkov.“

19. člen 18a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 18a

Televizijska prodajna okna se kot taka jasno opredelijo z optičnimi in akustičnimi sredstvi ter trajajo neprekinjeno najmanj 15 minut.“

20. člen 19 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 19

Določbe te direktive se smiselno uporabljajo za televizijske kanale, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske kanale, namenjene izključno samooglaševanju. Poglavje III, kakor tudi člen 11 in člen 18, se za te kanale ne uporabljajo.“

21. člen 19a se črta;

22. člen 20 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 20

Brez poseganja v člen 3 lahko države članice z ustreznim upoštevanjem zakonodaje Skupnosti določijo pogoje, drugačne od tistih, določenih v členu 11(2) ter členu 18 za razširjanje televizijskih programov, ki so namenjeni le nacionalnemu ozemlju in ki jih javnost ne more sprejemati posredno ali neposredno v eni ali več drugih državah članicah.“

23. naslov poglavja V se nadomesti z naslednjim:

„Zaščita mladoletnikov v razširjanju televizijskih programov“;

24. člena 22a in 22b se črtata;

25. naslov poglavja VI se nadomesti z naslednjim:

„Pravica do odgovora v razširjanju televizijskih programov“;

26. v členu 23a(2) se točka (e) nadomesti z naslednjim:

„(e) omogočanje izmenjave informacij med državami članicami in Komisijo o stanju in razvoju regulatornih dejavnosti na področju avdiovizualnih medijskih storitev, pri čemer se upoštevajo avdiovizualna politika Skupnosti in ustrezna dogajanja na tehničnem področju;“

27. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE VIb

Sodelovanje med regulatornimi organi držav članic

Člen 23b

Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, da druga drugi in Komisiji predložijo informacije, potrebne za uporabo določb te direktive, zlasti njenih členov 2, 2a in 3, in sicer prek svojih pristojnih neodvisnih regulatornih organov.“

28. člena 25 in 25a se črtata;

29. člen 26 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 26

Najpozneje do ... (*) in nato vsaka tri leta Komisija predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru poročilo o uporabi te direktive ter po potrebi predloži dodatne predloge za njeno prilagoditev razvoju na področju avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti ob upoštevanju nedavnega tehnološkega razvoja, konkurenčnosti sektorja in stopenj medijske pismenosti v vseh državah članicah.

(*) Štiri leta od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V tem poročilu se oceni tudi vprašanje televizijskega oglaševanja, ki spremlja programe za otroke ali je vanje vključeno, zlasti pa to, ali so pravila glede količine in kakovosti iz te direktive omogočila doseganje zahtevane ravni zaščite.“

Člen 2

Uredba (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov ⁽¹⁾ se spremeni:

— točka 4 v Prilogi „Direktive in uredbe iz člena 3(a)“ se nadomesti z:

„4. Direktiva 89/552/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) ⁽²⁾: členi 3h in 3i in členi 10 do 20. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2007/.../ES ^(*).

^(*) UL L ...“.

Člen 3

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do ... ^(*). O tem nemudoma obvestijo Komisijo.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji posredujejo besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 4

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 5

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V ..., ...

Za Evropski parlament

Predsednik

...

Za Svet

Predsednik

...

⁽¹⁾ UL L 364, 9.12.2004, str. 1. Uredba, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2005/29/ES (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

⁽²⁾ UL L 298, 17.10.1989, str. 23.

^(*) Dve leti po dnevu začetka veljavnosti te direktive.

UTEMELJITEV SVETA

I. UVOD

Komisija je predlog sprejela 13. decembra 2005.

Evropski parlament je mnenje v prvi obravnavi sprejel na plenarnem zasedanju od 11. do 14. decembra 2006.

Komisija je spremenjeni predlog sprejela 29. marca 2007.

Svet je 15. oktobra 2007 sprejel skupno stališče v skladu s členom 251 Pogodbe.

Pri svojem delu je Svet upošteval tudi mnenji Evropskega ekonomsko-socialnega odbora in Odbora regij, sprejeti 13. septembra 2006 oziroma 11. oktobra 2006.

II. ANALIZA SKUPNEGA STALIŠČA

Skupno stališče odraža izid neformalnih stikov med Parlamentom, Komisijo in Svetom, kakor predvidevajo odstavki 16 do 18 skupne izjave o praktičnih ureditvah za postopek soodločanja.

Čeprav skupno stališče vsebuje nekaj pomembnih strukturnih in vsebinskih sprememb prvotnega predloga Komisije, so se obdržali osnovni pristop, ki ga je predlagala Komisija, in glavni elementi njenega predloga. Najpomembnejše spremembe so navedene v oddelkih A in B.

A. STRUKTURNE SPREMEMBE

Komisija je predlagala novo dvotirno ureditveno strukturo, ki zajema osrednja pravila, veljavna za vse avdiovizualne medijske storitve, in dodatne obveznosti, veljavne samo za razširjanje televizijskih programov. Skupno stališče ohranja to osnovno zamisel, vendar uvaja pomembne strukturne spremembe (uvaja nova poglavja in prerazporeditev nekaterih členov) za zagotovitev, da so obveznosti, ki veljajo za vse ponudnike storitev, razvrščene ločeno od tistih, ki veljajo le za storitve na zahtevo, te pa so prav tako razvrščene ločeno od tistih, ki veljajo le za razširjanje televizijskih programov. Te strukturne spremembe bistveno izboljšujejo čitljivost in pravno jasnost besedila.

B. VSEBINSKE SPREMEMBE

i) **Področje uporabe (člen 1, točke (a) do (e), člen 3(8) ⁽¹⁾, uvodne izjave 2, 13, 14, 16-25)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 2, 15, 16, 18, 213, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 41, 51, 57, 66, 67, 68, 205, 77, 79 in 92

Skupno stališče pojasnjuje razširitev področja uporabe Direktive, ki jo je predlagala Komisija. Temeljna zamisel je predstavljena v uvodnih izjavah 16 do 25. Najpomembnejša sprememba predloga Komisije v tem smislu je uvedba pojma „program“, pa tudi pojem „uredniška odgovornost“ se je še bolj poudaril. V skupnem stališču se skuša tudi doseči pravno jasnost glede razmerja Direktive do drugih pravnih instrumentov, zlasti Direktive 2000/31/ES (Direktiva o elektronskem poslovanju).

⁽¹⁾ Številčenje členov je iz Direktive 89/552/ES, kakor je bila spremenjena s to direktivo.

ii) *Jurisdikcija in prosti pretok storitev (členi 2, 2a in 3, uvodne izjave 27 do 35)*

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 10, 14, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 80, 81, 82, 199, 84, 85, 220, 221, 222, 89 in 90

Skupno stališče podpira osnovni pristop predloga Komisije, tj. da se jurisdikcija še naprej določa na podlagi sedeža ponudnika storitev (načelo države izvora), vendar pa da bi moral obstajati mehanizem za obravnavo primerov, ko je razširjanje televizijskih programov v celoti ali večinoma usmerjeno na državo članico, ki ni država, kjer ima izdajatelj televizijskega programa sedež. Besedilo skupnega stališča (člen 3) razvija mehanizem, ki ga je predlagala Komisija, z oblikovanjem prve faze „sodelovanja“, v kateri vpletene države članice skušajo poiskati medsebojno sprejemljive rešitve, temu pa sledi druga faza „ugotavljanja izogibanja pravilom“, ko se v določenih natančno opredeljenih primerih lahko sprejmejo zavezujoči ukrepi. V tej drugi fazi, s katero je povezan postopek Skupnosti, ki vsebuje vrsto pogojev, se skuša v sekundarni zakonodaji učinkovito kodificirati obstoječo sodno prakso Evropskega sodišča.

Člen 2a skupnega stališča ohranja nespremenjeno pravno stanje glede s tem povezanega vprašanja prostega pretoka storitev in ukrepov, ki odstopajo od tega načela. Glede storitev na zahtevo so pogoji in postopki za odstopanje (zaradi številnih razlogov javnih politik, vključno s potrebo po varstvu mladoletnikov) popolnoma enaki kot tisti v Direktivi o elektronskem poslovanju 2000/31/ES.

iii) *Koregulacija in samoregulacija (člen 3(7) in uvodna izjava 36)*

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 36, 37, 78 in 91

Skupno stališče priznava pomembno vlogo takšnih „nezavezujočih aktov“, tako da v člen 3(7) vključuje obveznost držav članic, da spodbujajo režime koregulacije in samoregulacije do tiste mere, ki jo dovoljujejo njihovi pravni sistemi.

iv) *Promocijsko prikazovanje izdelkov (člen 1(m), člen 3g, uvodne izjave 60 do 63)*

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 56, 219, 61, 62, 72, 75, 76, 227 in 133

Skupno stališče vzpostavlja načelo, da je promocijsko prikazovanje izdelkov prepovedano za vse programe, ki nastanejo po roku za prenos Direktive. Za določene vrste programov (filme, nadaljevanke, šport in lažje zabavne oddaje) pa so pod posebnimi pogoji določene izjeme od tega načela. Te izjeme bodo v veljavi avtomatično, razen če jih država članica zavrne. Dodala se je tudi zahteva po opredelitvi promocijskega prikazovanja izdelkov v trenutku, ko se program ponovno začne po oglaševalskem odmoru, v uvodni izjavi 63 pa se obravnava poseben primer „promocijskega prikazovanja“.

v) *Druge določbe glede oglaševanja, tudi tistega, ki je namenjeno otrokom (člen 1, točke (h) do (l), členi 3e, 3f, 10, 11, 18a, 19, 20, uvodne izjave 26, 52, 54 do 59)*

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 28, 58, 59, 70, 71, 73, 74, 110, 189, 200, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 225, 226, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 134, 138, 228, 208, 202, 229, 143 in 144

Skupno stališče načeloma sledi zamisli predloga Komisije, kjer osrednja pravila o kakovosti glede avdiovizualnih komercialnih sporočil veljajo za vse avdiovizualne medijske storitve, medtem ko so se pravila o količini, ki veljajo le za razširjanje televizijskih programov, poenostavila in racionalizirala v primerjavi s pravili obstoječe direktive, da bi oblikovali regulativno okolje, v katerem je nekodirano razširjanje programov še vedno lahko konkurenčno televizijskim kanalom z naročnino.

Skupno stališče zagotavlja dodatno zaščito za otroke. Člen 3e(2) od držav članic in Komisije zahteva, da spodbujajo razvoj kodeksov ravnanja glede oglaševanja nezdrave prehrane (*junk food*), namenjenega otrokom, medtem ko so pravila o količini glede prekinitve programov v členu 11(2) strožja za otroške programe.

vi) **Kratko poročanje (člen 3k, uvodne izjave 38 do 40)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 21, 218, 223, 224, 207, 97 in 98

Komisija je predlagala določbo, s katero bi skušali zagotoviti nediskriminatorno uporabo nacionalnih sistemov, katerih namen je izdajateljem televizijskih programov zagotoviti dostop do dogodkov velikega javnega interesa za kratko poročanje. Besedilo skupnega stališča je bolj velikopotezno, saj določa obveznost držav članic, da vzpostavijo takšen sistem, ki bo tako dejansko pomenil pravico po celotni Skupnosti. V besedilu so ključni vidiki te pravice usklajeni, medtem ko države članice v skladu z načelom subsidiarnosti lahko določijo natančne modalitete in pogoje za njegovo uporabo.

vii) **Regulativni organi (člen 23b, uvodni izjavi 65 in 66)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 13, 63, 147, 148 in 149

Skupno stališče odraža občutljiv kompromis med Evropskim parlamentom in Svetom glede tega vprašanja. Bistvo kompromisa je v novem členu 23b, ki obravnava sodelovanje in izmenjavo informacij.

viii) **Varstvo mladoletnikov (člen 3h, uvodne izjave 44 do 47)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 46, 47, 100, 101, 103, 14, 105, 145 in 146

Medtem ko so sedanje določbe, ki veljajo za razširjanje televizijskih programov, ostale nedotaknjene, je v skupnem stališču dodana obveznost glede avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo. Obveznost predvideva, da se mladoletnike zavaruje z zagotovitvijo, da običajno ne morejo dostopiti do storitev, ki bi lahko resno ogrozile njihov telesni, duševni ali moralni razvoj. Uvodne izjave navajajo sisteme filtriranja in PIN kode kot primere ukrepov, ki bi se lahko uporabili. Uvodne izjave opozarjajo tudi na Priporočilo Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora.

ix) **Evropska dela (člen 3i in uvodne izjave 48 do 50)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 49, 214, 52, 53, 108, 109, 137 in 150

Določbe obstoječe direktive, veljavne za razširjanje televizijskih programov, so v skupnem stališču ostale nedotaknjene, čeprav uvodna izjava 49 opozarja na vsebino uvodne izjave 31 prejšnjega pregleda (Direktiva 97/36/ES) glede „neodvisnih producentov“. Glede avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo pa imajo ponudniki medijskih storitev novo obveznost spodbujati produkcijo in dostop do evropskih del.

x) **Dostop invalidnih oseb do storitev (člen 3c)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 43, 65 in 135

Skupno stališče zajema obveznost držav članic, da spodbujajo ponudnike storitev, naj zagotovijo, da bodo njihove storitve postopno dostopne osebam z izgubo vida ali sluha.

xi) **Medijska pismenost (člen 26, uvodna izjava 37)**

Ustrezne spremembe Evropskega parlamenta: 5, 8, 39, 45, 54, 93 in 150

Uvodna izjava 37 poudarja ključno vlogo medijske pismenosti in tudi opozarja na priporočilo Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006, katerega pomemben del se nanaša na medijsko pismenost. V skladu s členom 26 mora zdaj Komisija kot del svojih obveznosti poročanja in ob odločanju glede prihodnjih predlogov za prilagoditve Direktive posebno pozornost nameniti stopnjam medijske pismenosti v državah članicah.

xii) **Pravica do odgovora (uvodna izjava 53)**

Ustrezni spremembi Evropskega parlamenta: 55 in 136

Obstoječe obveznosti glede razširjanja televizijskih programov (člen 23) so ostale nedotaknjene. Uvodna izjava 53 pojasnjuje, da je pravico do odgovora mogoče uveljavljati kot pravno sredstvo v spletnem okolju, in opozarja na priporočilo o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora.

III. ZAKLJUČEK

Skupno stališče, ki je izid neformalnih pogajanj med Evropskim parlamentom, Svetom in Komisijo, ohranja pristop in pravno strukturo, ki ju je predlagala Komisija, da bi upravljanje avdiovizualnega sektorja prilagodili tržnim in tehnološkim spremembam. K področju uporabe Direktive in določbam glede jurisdikcije so bile dodane pomembne pojasnitve, sprejele pa so se še številne druge pomembne prilagoditve, tudi glede občutljivih vprašanj, kot so promocijsko prikazovanje izdelkov, oglaševanje (zlasti za otroke), izseki za kratko poročanje, regulativni organi in dostop invalidnih oseb do storitev.

SKUPNO STALIŠČE (ES) št. 19/2007,

ki ga je sprejel Svet dne 8. novembra 2007

**z namenom sprejetja Direktive 2007/.../ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne ... o spremembi
Direktive 97/67/ES glede popolnega oblikovanja notranjega trga poštних storitev v Skupnosti**

(2007/C 307 E/02)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti členov 47(2), 55 in 95 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Svet je v Resoluciji z dne 7. februarja 1994 o razvoju poštних storitev v Skupnosti ⁽⁴⁾ kot enega glavnih ciljev poštne politike Skupnosti označil usklajevanje postopnega, nadzorovanega odpiranja trga konkurenci z uravnoteženim jamstvom zagotavljanja univerzalne storitve.

(2) Direktiva 97/67/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 1997 o skupnih pravilih za razvoj notranjega trga poštних storitev v Skupnosti in za izboljšanje kakovosti storitve ⁽⁵⁾, je vzpostavila regulativni okvir za poštni sektor na ravni Skupnosti, vključno z ukrepi za zagotovitev univerzalne storitve in določitev največjega števila poštних storitev, ki jih države članice lahko rezervirajo za svojega izvajalca(-e) univerzalne storitve, z namenom ohranitve univerzalne storitve, ki naj bi se postopno in v vedno večji meri zmanjševala, in časovni razpored za sprejemanje odločitev o nadaljnjem odpiranju trga za vzpostavitev notranjega trga poštних storitev.

(3) Člen 16 Pogodbe poudarja položaj, ki ga imajo storitve splošnega gospodarskega pomena v okviru skupnih

vrednot Evropske unije, kot tudi njihovo vlogo pri pospeševanju socialne in teritorialne kohezije. Navaja, da je treba delovanje takšnih storitev zagotoviti na podlagi načel in pogojev, ki omogočajo izpolnjevanje njihovih nalog.

(4) Pozitivna vloga, ki jo imajo storitve splošnega gospodarskega pomena, je bila poudarjena leta 2005 v posebni oktobrski številki Eurobarometra 219, v kateri je bilo navedeno, da od vseh storitev splošnega gospodarskega pomena uporabniki povsod v EU najbolj cenijo poštne storitve, v zvezi s čimer je od vseh vprašanih 77 % odgovorilo pozitivno.

(5) Ker so poštne storitve bistven instrument komunikacije in izmenjave informacij, je njihova vloga nujnega pomena za doseganje ciljev socialne, ekonomske in teritorialne kohezije v Uniji. Poštna omrežja imajo pomembne teritorialne in socialne razsežnosti, ki omogočajo splošen dostop do bistvenih lokalnih storitev.

(6) Ukrepi na področju poštних storitev bi morali biti zasnovani tako, da se naloge Skupnosti v skladu s členom 2 Pogodbe, in sicer spodbujanje skladnega, uravnoveženega in trajnostnega razvoja gospodarskih dejavnosti, visoke stopnje zaposlenosti in socialne zaščite, trajne in neinflatorne rasti, visoke stopnje konkurenčnosti in konvergence gospodarskih učinkov, zviševanja ravni in kakovosti življenja, gospodarske in socialne kohezije ter solidarnosti med državami članicami, dosežejo kot cilji.

(7) Evropski poštni trgi so zaradi razvoja, ki so ga sprožili tehnični napredek, deregulacija in posledično večja konkurenčnost, v zadnjih letih doživeli korenite spremembe. Zaradi globalizacije je treba ubrati proaktiven in v razvoj usmerjen pristop, sicer bodo državljani Unije prikrajšani za ugodnosti, ki jih prinašajo takšne spremembe.

(8) Evropski svet je v sklepih glede vmesnega pregleda lizbonske strategije z dne 22. in 23. marca 2005 ponovno navedel pomen dokončnega oblikovanja notranjega trga kot instrumenta za pospeševanje rasti in ustvarjanje večjega števila in boljših delovnih mest ter pomembno vlogo, ki jo morajo imeti učinkovite storitve splošnega gospodarskega pomena v konkurenčnem in dinamičnem gospodarstvu. Ti sklepi se še naprej uporabljajo za poštne storitve, ki so pomemben instrument komunikacije, trgovine ter socialne in teritorialne kohezije.

⁽¹⁾ UL C 168, 20.7.2007, str. 74.

⁽²⁾ UL C 197, 24.8.2007, str. 37. Mnenje, podano po neobveznem posvetovanju.

⁽³⁾ Mnenje Evropskega parlamenta z dne 11. julija 2007 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in Skupno stališče Sveta z dne 8. novembra 2007 in Stališče Evropskega parlamenta z dne ... (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽⁴⁾ UL C 48, 16.2.1994, str. 3.

⁽⁵⁾ UL L 15, 21.1.1998, str. 14. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 (UL L 284, 31.10.2003, str. 1).

- (9) Resolucija Evropskega parlamenta z dne 2. februarja 2006 o uporabi Poštne direktive⁽¹⁾ je poudarila socialni in gospodarski pomen učinkovitih poštних storitev ter njihovo pomembno vlogo v okviru lizbonske strategije in navedla, da so doslej sprejeti ukrepi reforme privedli do pomembnega pozitivnega razvoja v poštne sektorju, skupaj z večjo kakovostjo, večjo učinkovitostjo in boljšo usmerjenostjo k uporabnikom. V svoji resoluciji je Evropski parlament pozval Komisijo, naj se zaradi občasno izrazito različnega razvoja obveznosti v državah članicah na področju univerzalne storitve pri pripravi študije o možnostih posveti zlasti kakovosti univerzalne storitve in njenemu prihodnjemu financiranju ter naj v okviru te študije predlaga njeno opredelitev, področje uporabe in ustrezno financiranje.
- (10) V skladu z Direktivo 97/67/ES je bila izvedena študija o možnostih, ki je za vsako državo članico ocenila vpliv popolnega oblikovanja notranjega trga poštne storitev v Skupnosti leta 2009 na univerzalno storitev. Komisija je prav tako izvedla natančen pregled poštne sektorja v Skupnosti, vključno z naročilom študij o gospodarskem, družbenem in tehnološkem razvoju v sektorju in se je obširno posvetovala z zainteresiranimi stranmi.
- (11) Študija o možnostih navaja, da je osnovni cilj zagotovitve trajnostnega zagotavljanja univerzalne storitve, ki ustreza standardu kakovosti, ki so ga države članice določile v skladu z Direktivo 97/67/ES, mogoče zagotoviti po vsej Skupnosti do leta 2009 brez potrebe po rezerviranem področju.
- (12) Postopno odpiranje poštne trga konkurenci je dalo izvajalcem univerzalne storitve dovolj časa za uvedbo ukrepov posodobitve in prestrukturiranja, ki so potrebni za zagotavljanje dolgoročne sposobnosti preživetja pod novimi tržnimi pogoji, poleg tega pa je državam članicam omogočilo, da prilagodijo svoje regulativne sisteme bolj odprtemu okolju. Države članice lahko izkoristijo priložnost, ki jim jo ponuja obdobje prenosa in čas, ki je potreben za uvedbo učinkovite konkurence, da bi nadaljevale z nadaljnjo posodobitvijo in prestrukturiranjem izvajalcev univerzalne storitve kot je to potrebno.
- (13) Študija o možnostih kaže, da rezervirano področje ne bi smelo biti več prednostna rešitev za financiranje univerzalne storitve. Ta presoja upošteva interes Skupnosti in njenih držav članic pri oblikovanju notranjega trga, njegovega potenciala rasti, zaposlovanja kot tudi zagotavljanja dostopnosti učinkovite storitve splošnega gospodarskega pomena za vse uporabnike. Zato je primerno, da se potrdi zadnji rok za popolno oblikovanje notranjega trga poštne storitev.
- (14) V poštne sektorju je veliko gonil za spremembe, predvsem povpraševanje in spreminjajoče se potrebe uporabnikov, organizacijske spremembe, avtomatizacija in uvajanje novih tehnologij, nadomeščanje z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi in odpiranje trga. Izvajalci poštne storitev lahko za kosanje s konkurenco ter novimi zahtevami potrošnikov in za zagotavljanje novih virov financiranja razširijo svoje dejavnosti z izvajanjem storitev elektronskega poslovanja ali drugih storitev informacijske družbe.
- (15) Izvajalci poštne storitev, vključno z izvajalci, določenimi za opravljanje univerzalne storitve, se spodbujajo k izboljševanju učinkovitosti, nastale iz novih konkurenčnih izzivov (kot so digitalizacija in elektronske komunikacije), ki se razlikujejo od tradicionalnih poštne storitev, kar bo že samo po sebi prispevalo k veliko večji konkurenčnosti.
- (16) Popolno odprtje trga bo pripomoglo k razširitvi celotnega obsega poštne trga. Prispevalo bo tudi k vzdrževanju trajnega in kakovostnega zaposlovanja med izvajalci univerzalne storitve kot tudi pospešilo ustvarjanje novih delovnih mest pri drugih izvajalcih, novih konkurentih in povezanih gospodarskih dejavnostih. Ta Direktiva ne posega v pristojnost držav članic za določanje zaposlitvenih pogojev v sektorju poštne storitev, kar pa ne bi smelo voditi v nelojalno konkurenco. Pri pripravah na odprtje trga poštne storitev bi se morala upoštevati socialna vprašanja.
- (17) Prevoz kot samostojna storitev se ne bi smel šteti za poštne storitev. Direktna pošta, ki obsega zgolj oglaševalski, marketinški ali reklamni material z enakim sporočilom, razen naslovnikovega imena, naslova in identifikacijske številke, lahko velja za pošiljko korespondence.
- (18) Poleg tega bi morala večja konkurenčnost omogočiti povezanost poštne sektorja z drugimi načini komunikacije in izboljšati kakovost storitve za vedno bolj zahtevne uporabnike.
- (19) Podeželska poštne omrežja, med drugim v gorskih in otoških regijah, imajo pomembno vlogo pri integraciji podjetij v nacionalno/svetovno gospodarstvo in pri ohranjanju kohezije v socialnem in zaposlitvenem smislu. Poleg tega lahko podeželske pošte v oddaljenih regijah zagotovijo pomembno infrastrukturno omrežje za dostop do novih elektronskih komunikacijskih storitev.
- (20) Razvoj na sosednjih komunikacijskih trgih je imel različen vpliv v različnih območjih Skupnosti in segmentih populacije ter na uporabo poštne storitev. Teritorialno in socialno kohezijo bi bilo treba ohraniti in, ob upoštevanju dejstva, da lahko države članice z uporabo prilagodljivosti, določene v Direktivi 97/67/ES, prilagodijo nekatere posebne značilnosti storitev lokalnemu povpraševanju, je primerno, da se popolnoma ohranijo univerzalna storitev in z njo povezane zahteve glede kakovosti, določene v Direktivi 97/67/ES. V skladu

(¹) UL C 288 E, 25.11.2006, str. 77.

z dosegajo prakso pa je primerno pojasniti, da bi morale države članice zagotoviti sprejem in dostavo pošte le za tiste delovne dni v tednu, ki v skladu z nacionalno zakonodajo ne veljajo za dela proste dni. Da bi odpiranje trga še naprej prinašalo koristi za vse uporabnike, še zlasti za potrošnike ter majhna in srednje velika podjetja, bi morale države članice spremljati in nadzirati razvoj trga. Sprejeti bi morale ustrezne regulativne ukrepe, ki so na voljo v skladu z Direktivo 97/67/ES, da zagotovijo, da dostopnost do poštnih storitev še naprej zadovoljuje potrebe uporabnikov z zagotavljanjem, če je to primerno, najmanjšega števila storitev na isti točki dostopa, in da zlasti zagotovijo ustrezno gostoto točk dostopa do poštnih storitev na podeželju in v oddaljenih regijah.

- (21) Univerzalna storitev načeloma zagotavlja en sprejem in eno dostavo na dom ali v prostore vsake fizične ali pravne osebe vsak delovni dan, tudi v oddaljenih ali redko poseljenih območjih.
- (22) Zagotavljanje visokokakovostnih poštnih storitev občutno prispeva k doseganju cilja socialne in teritorialne kohezije. Zlasti e-poslovanje nudi oddaljenim in redko poseljenim območjem nove možnosti za udeležbo v gospodarskem življenju, za kar je zagotavljanje kakovostnih poštnih storitev pomemben predpogoj.
- (23) Direktiva 97/67/ES je vzpostavila prednost za zagotavljanje univerzalne storitve z imenovanjem izvajalcev univerzalne storitve. Države članice lahko zahtevajo, da se univerzalna storitev izvaja na celotnem nacionalnem ozemlju. Večja konkurenca in izbira pomeni, da bi morale imeti države članice še naprej možnost prilagodljivosti pri določanju najučinkovitejših in najprimernejših mehanizmov za zagotovitev razpoložljivosti univerzalne storitve, ob upoštevanju načel nepristranskosti, preglednosti, nediskriminacije, sorazmernosti in najmanjšega izkrivljanja trga, potrebnega za prosto zagotavljanje poštnih storitev na notranjem trgu. Države članice lahko uporabijo enega ali kombinacijo naslednjih mehanizmov: zagotavljanje univerzalne storitve s strani tržnih sil, imenovanje enega ali več podjetij za zagotavljanje različnih elementov univerzalne storitve ali pokrivanje različnih delov ozemlja in javno naročanje storitev.

Če država članica za zagotavljanje univerzalne storitve ali njenih različnih delov imenuje eno ali več podjetij, je treba zagotoviti, da standarde kakovosti, značilne za univerzalne storitve, izpolnjujejo na pregleden in sorazmeren način tudi drugi izvajalci univerzalne storitve. Če država članica imenuje več kot eno podjetje, bi morala zagotoviti, da ne pride do prekrivanja obveznosti univerzalne storitve.

- (24) Pomembno je, da so uporabniki popolnoma seznanjeni z univerzalno storitvijo in da so izvajalci poštnih storitev seznanjeni s pravicami in obveznostmi izvajalca(-ev)

univerzalne storitve. Države članice bi morale zagotoviti, da uporabniki ostanejo popolnoma seznanjeni z značilnostmi posebnih storitev in dostopnostjo do njih. Države članice bi morale zagotoviti, da so vse te informacije dosegljive. Vendar pa je primerno, v skladu z večjo prilagodljivostjo dano državam članicam pri zagotavljanju univerzalne storitve na druge načine in ne z imenovanjem izvajalca(-ev) univerzalne storitve, da se državam članicam omogoči prilagodljivost pri odločanju, kako bodo te informacije sporočile javnosti.

- (25) Ob upoštevanju izvedenih študij in z namenom odpiranja vseh možnosti notranjega trga poštnih storitev je primerno prekiniti uporabo rezerviranega področja in posebnih pravic kot načina za zagotavljanje, da je univerzalna storitev financirana.
- (26) Zunanje financiranje preostalih neto stroškov univerzalne storitve bo morda še vedno potrebno za nekatere države članice. Zato je primerno, da se natančno pojasni druge možnosti, ki so na voljo za zagotavljanje financiranja univerzalne storitve, v obsegu, ki je potreben in je ustrezno utemeljen, državam članicam pa prepustiti izbiro mehanizmov financiranja, ki bodo uporabljeni. Te druge možnosti vključujejo uporabo postopkov javnih naročil, ki v skladu z direktivami o javnih naročilih zajemajo konkurenčni dialog ali postopek s pogajanjem z ali brez objave obvestila o javnem naročilu, in, če obveznosti univerzalne storitve povzročajo neto stroške univerzalne storitve in pomenijo nepravilno finančno breme za imenovanega izvajalca univerzalne storitve, javno nadomestilo in delitev stroškov med izvajalce storitve in/ali uporabnike na pregleden način s prispevki v kompenzacijski sklad. Države članice lahko uporabijo druga sredstva financiranja, ki jih dovoljuje zakonodaja Skupnosti, kot je odločitev, kadar in če je potrebna, da se dobiček, ki izhaja iz drugih dejavnosti izvajalca(-ev) univerzalne storitve zunaj obsega univerzalne storitve, v celoti ali delno nameni financiranju neto stroškov univerzalne storitve, kolikor je to v skladu s Pogodbo. Brez poseganja v obveznost držav članic, da spoštujejo pravila o državni pomoči iz Pogodbe, vključno s tem povezanimi posebnimi zahtevami obveščanja, lahko države članice Komisijo obvestijo o uporabljenih mehanizmih financiranja za pokrivanje morebitnih neto stroškov univerzalne storitve, kar bi se moralo upoštevati v rednem poročilu o uporabi Direktive 97/67/ES, ki ga Komisija predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.
- (27) Od izvajalcev poštnih storitev se lahko zahteva, da prispevajo k financiranju univerzalne storitve, kadar je predviden kompenzacijski sklad. Pri določitvi podjetij, od katerih bi se lahko zahtevalo, da prispevajo v kompenzacijski sklad, bi morale države članice upoštevati, ali je mogoče storitve, ki jih nudijo takšna podjetja, z vidika uporabnika šteti za storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, saj so v zadostni meri medsebojno zamenljive z

univerzalno storitvijo, ob upoštevanju značilnosti storitev, vključno z značilnostmi dodane vrednosti, ter njihove predvidene uporabe in določanja cen. Ni nujno, da te storitve vsebujejo vse značilnosti univerzalne storitve, kot sta dnevna dostava ali popolna pokritost države.

- (28) Da bi se pri določanju prispevka teh podjetij za stroške zagotavljanja univerzalne storitve v državi članici upoštevalo načelo sorazmernosti, bi morale države članice uporabiti pregledna in nediskriminacijska merila, kot je na primer delež teh podjetij pri dejavnostih, ki spadajo na področje univerzalne storitve v tej državi članici. Države članice lahko od izvajalcev, ki morajo prispevati v kompenzacijski sklad, zahtevajo uvedbo ustreznega ločnega računovodstva, da se zagotovi delovanje sklada.
- (29) Načela preglednosti, nediskriminacije in sorazmernosti iz Direktive 97/67/ES bi se morala še naprej uporabljati pri vseh mehanizmih financiranja, vse odločitve na tem področju pa bi morale temeljiti na preglednih, nepristranskih in preverljivih merilih. Zlasti bi bilo treba izračunati, pod nadzorom nacionalnega regulativnega organa, neto stroške univerzalne storitve kot razliko med neto stroški za imenovanega izvajalca univerzalne storitve, če posluje z obveznostmi univerzalne storitve, in če ne posluje z obveznostmi univerzalne storitve. Izračun bi moral upoštevati vse druge pomembne elemente, vključno z morebitnimi tržnimi koristmi, ki jih ima izvajalec poštne storitve, imenovan za zagotavljanje univerzalne storitve, upravičenostjo do primernega dobička in spodbudami za stroškovno učinkovitost.
- (30) V primerih, ko se države članice odločijo, da bodo javnosti na njihovem nacionalnem ozemlju dostopne dodatne ali dopolnilne storitve, razen storitev, ki se nanašajo na obveznosti univerzalne storitve, kakor so opredeljene v tej direktivi, kot so dostava pokojnin in poštne nakaznice na podeželju, se za te storitve ne bi smeli uporabljati kompenzacijski mehanizmi, ki zahtevajo prispevke določenih podjetij. Države članice lahko po potrebi v skladu s pravili o državni pomoči iz Pogodbe odobrijo financiranje dodatnih ali dopolnilnih storitev. Razen v primeru izvajalca(-ev) univerzalne storitve dovoljenja ne bi smela biti pogojena z obveznostjo izvajanja takšnih dodatnih storitev.
- (31) Primerno je, da se državam članicam, ki so se pridružile Uniji po začetku veljavnosti Direktive 2002/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. junija 2002 o spremembah Direktive 97/67/ES glede nadaljnega odpiranja trgov poštne storitve v Skupnosti konkurenci ⁽¹⁾ in so se pri nemotenem prilagajanju njihovih poštne trgov morda soočale z nekaterimi težavami zaradi pridružitve

procesu reforme poštne storitve v kasnejši fazi; in nekaterim državam članicam z maloštevilnim prebivalstvom in geografsko omejenim ozemljem, ki imajo posebne značilnosti, ki so specifične za poštne storitve; ali s posebno težavno topografijo, s številnimi otoki, zagotovi možnost odložitve roka za izvajanje te direktive za omejeno obdobje, da se tako lahko še naprej rezervirajo storitve za njihovega(-e) izvajalca(-ce) univerzalne storitve, če o tem obvestijo Komisijo. Ob upoštevanju izjemne narave te možnosti je tudi primerno, da se državam članicam, ki so v celoti odprle svoje trge, znotraj navedenega omejenega časovnega okvira in za omejeno število storitev dovoli, da monopolom, ki delujejo v drugi državi članici, zavrnejo dovoljenje za delovanje na njenem ozemlju.

- (32) Komisija bi morala državam članicam zagotoviti pomoč pri različnih vidikih izvajanja te direktive, vključno z izračunavanjem vseh neto stroškov. Sodelovanje med nacionalnimi regulativnimi organi pri nadaljnjem razvoju standardov in smernic na tem področju bo poleg tega prispevalo k usklajeni uporabi te direktive.
- (33) Državam članicam bi bilo treba dovoliti uporabo splošnih dovoljenj in posamičnih dovoljenj, če je to upravičeno in sorazmerno z zastavljenim ciljem. Vendar pa je, kot je bilo poudarjeno v tretjem poročilu o uporabi Direktive 97/67/ES, potrebno nadaljnje usklajevanje pogojev, ki se lahko uvedejo z namenom zmanjševanja neupravičenih ovir za zagotavljanje storitev na notranjem trgu. V tem kontekstu lahko države članice na primer dovolijo izvajalcem poštne storitve, da izberejo med obveznostjo zagotavljanja storitve ali finančnega prispevka za stroške te storitve, ki jo zagotavlja drugi izvajalec, vendar ne bi smele več nalagati sočasne zahteve po prispevanju k mehanizmu delitve in zahteve po obveznosti univerzalne storitve ali kakovosti, ki obe služita istemu namenu. Primerno je tudi pojasniti, da nekatere določbe o splošnih dovoljenjih in izdajanju licenc ne bi smele veljati za imenovane izvajalce univerzalne storitve.
- (34) V okolju, kjer storitve na področju univerzalne storitve izvaja več poštne podjetij, je zaradi spodbujanja učinkovite konkurence primerno zahtevati, da vse države članice ocenijo, ali bi bilo treba nekatere elemente poštne infrastrukture ali določene storitve, ki jih na splošno zagotavljajo izvajalci univerzalne storitve, narediti dostopne drugim izvajalcem, ki nudijo podobne storitve, in/ali varujejo uporabnike z zagotavljanjem splošne kakovosti poštne storitve. Če obstaja več izvajalcev univerzalne storitve z območnim poštним omrežjem, bi morale države članice tudi oceniti in po potrebi zagotoviti njihovo medsebojno usklajeno delovanje, da bi preprečile ovire za hiter prenos poštne pošiljke. Ker se pravni položaj in položaj na trgu teh elementov ali storitev v državah članicah razlikujeta, je primerno zahtevati od držav članic le, da sprejmejo odločitve na podlagi prejetih

⁽¹⁾ ULL 176, 5.7.2002, str. 21.

- informacij o potrebi, obsegu in izbiri regulativnega instrumenta, vključno z delitvijo stroškov, če je to primerno. Ta določba ne posega v pravico držav članic, da sprejmejo ukrepe za zagotovitev dostopa do poštnega omrežja ob upoštevanju načel preglednosti in nediskriminacije.
- (35) Države članice bi morale zagotoviti, da izvajalci poštnih storitev pri obdelavi osebnih podatkov v skladu z Direktivo 97/67/ES uporabljajo določbe Skupnosti in nacionalne določbe o varstvu osebnih podatkov, zlasti določbe iz Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ⁽¹⁾.
- (36) Določbe te direktive ne bi smele posegati v nacionalne določbe, ki urejajo pogoje razlastitve za organiziranje zagotavljanja univerzalne storitve.
- (37) Glede na pomembnost poštnih storitev za slepe in slabovidne osebe je primerno zagotoviti, da odpiranja trga ne bi preprečil stalne ponudbe nekaterih brezplačnih storitev za slepe in slabovidne osebe izvajalca(-ev) univerzalne storitve, ki so jih uvedle države članice v skladu z veljavnimi mednarodnimi obveznostmi.
- (38) V popolnoma konkurenčnem okolju je pomembno, tako za finančno ravnovesje univerzalne storitve kot tudi za omejevanje izkrivljanja trga, da se od načela, po katerem cene odražajo običajne tržne pogoje in stroške, odstopa samo z namenom zaščite javnih interesov. Ta cilj bi se moral doseči z nadaljnjim omogočanjem državam članicam, da ohranijo enotne tarife za pošto s tarifo za en kos, storitev, ki jo potrošniki ter mala in srednje velika podjetja uporabljajo najpogosteje. Države članice lahko ohranijo enotne tarife tudi za nekatere druge poštna pošiljke, kot so časopisi in knjige, z namenom zaščite splošnega javnega interesa, kot je dostop do kulturnih vsebin, zagotavljanje sodelovanja v demokratični družbi (svoboda tiska) ali regionalne in socialne kohezije.
- (39) Za zagotavljanje storitev za vse uporabnike, vključno za podjetja, pošiljatelje masovne pošte in združevalce pošte različnih uporabnikov, lahko za izvajalce univerzalne storitve, v skladu z načelom stroškovne naravnosti, veljajo bolj prilagodljivi tarifni pogoji. Pri določanju tarif bi se morali upoštevati stroški, do katerih ni prišlo v primerjavi s standardnimi storitvami, ki zajemajo celotno ponudbo za sprejem, usmerjanje, prenos in dostavo posameznih poštnih pošiljk.
- (40) Zaradi nacionalnih posebnosti, vključenih v ureditev pogojev, pod katerimi mora delovati trenutni izvajalec univerzalne storitve v popolnoma konkurenčnem okolju, je primerno, da se državam članicam omogoči svobodo pri odločanju, kako najbolje spremljati navzkrižne subvencije.
- (41) Zaradi prehoda na popolnoma konkurenčen trg in da se prepreči negativen vpliv navzkrižnih subvencij na konkurenco je primerno še naprej zahtevati, da države članice ohranijo obveznost izvajalcev univerzalne storitve glede vodenja ločenega in preglednega računovodstva, ob upoštevanju potrebnih prilagoditev.
- Ta obveznost bi morala nacionalnim regulativnim organom, organom, pristojnim za konkurenco, in Komisiji zagotoviti potrebne informacije za sprejem odločitev, povezanih z univerzalno storitvijo, in za spremljanje poštenih tržnih pogojev, dokler konkurenca ne postane učinkovita. Sodelovanje med nacionalnimi regulativnimi organi pri nadaljnjem razvoju standardov in smernic na tem področju bi moralo prispevati k usklajeni uporabi teh pravil.
- Vodenje ločenega in preglednega računovodstva bi moralo državam članicam in njihovim nacionalnim regulativnim organom nuditi dovolj natančne računovodske informacije za:
- sprejemanje odločitev v zvezi z univerzalno storitvijo;
 - vhodne podatke pri ugotavljanju, ali predpisane obveznosti univerzalne storitve povzročajo neto stroške in za izvajalca univerzalne storitve predstavljajo nepravilno finančno breme;
 - zagotavljanje, da so tarife, ki se uporabljajo za univerzalno storitev, skladne s tarifnimi načeli, kakor so določena v tej direktivi;
 - zagotavljanje skladnosti z načeli terminalnih stroškov, kakor so določeni v tej direktivi; in
 - spremljanje poštenih tržnih pogojev, dokler se ne ustvari učinkovita konkurenca.
- (42) V skladu z obstoječimi predpisi na drugih področjih in z namenom povečati varstvo potrošnikov je primerno, da se uporaba minimalnih načel glede pritožbenih postopkov razširi in se ne uporabljajo samo za izvajalca(-e) univerzalne storitve. Za večjo učinkovitost postopkov obravnavanja pritožb je primerno, da se spodbuja uporaba postopkov izvensodnih poravnjav, kot je to določeno v Priporočilu Komisije 98/257/ES z dne 30. marca 1998 o načelih, ki se uporabljajo za organe, pristojne za izvensodno reševanje potrošniških sporov ⁽²⁾, in v Priporočilu Komisije 2001/310/ES z dne 4. aprila 2001 o načelih za izvensodna telesa, ki so vključena

⁽¹⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31. Direktiva, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003.

⁽²⁾ UL L 115, 17.4.1998, str. 31.

v sporazumno rešitev potrošniških sporov ⁽¹⁾. Interesom potrošnikov bi koristilo tudi izboljšano medsebojno usklajeno delovanje med izvajalci, ki izhaja iz dostopa do določenih elementov infrastrukture in storitev, ter zahteva o sodelovanju med nacionalnimi regulativnimi organi in organi za varstvo potrošnikov.

Da bi države članice zaščitile interes uporabnikov storitev v primeru kraje, izgube ali poškodovanja poštne pošiljke, bi morale uvesti, če je to utemeljeno, sistem za povračilo in/ali odškodnino.

- (43) Direktiva 97/67/ES določa, da je treba nekatere ukrepe sprejeti v skladu s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil ⁽²⁾.
- (44) Sklep 1999/468/ES je bil spremenjen s Sklepom 2006/512/ES, ki je uvedel regulativni postopek s pregledom za sprejetje ukrepov splošnega obsega, ki so namenjeni spreminjanju nebitvenih določb temeljnega akta, sprejetega v skladu s postopkom iz člena 251 Pogodbe, med drugim s črtanjem nekaterih takih določb ali z dopolnitvijo akta z dodajanjem novih nebitvenih določb.
- (45) Zlasti bi bilo treba Komisiji podeliti pooblastila za sprejem ukrepov glede prihodnje prilagoditve standardov kakovosti storitev tehničnemu napredku in novim gibanjem na trgu ter standardiziranim pogojem za neodvisen nadzor izvajanja storitev s strani zunanjih organov. Ker so navedeni ukrepi splošnega obsega in so namenjeni spreminjanju nebitvenih določb te direktive ter njeni dopolnitvi z dodajanjem novih nebitvenih določb, jih je treba sprejeti v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 5a Sklepa 1999/468/ES.
- (46) Odbor, ki pomaga Komisiji v skladu z Direktivo 97/67/ES, bi moral spremljati razvoj pri zagotavljanju univerzalne storitve v državah članicah.
- (47) Vloga nacionalnih regulativnih organov bo verjetno še naprej ostala odločilna, zlasti v tistih državah članicah, kjer prehod na konkurenčnost še ni končan. V skladu z načelom ločevanja regulativnih in operativnih funkcij bi morale države članice zagotoviti neodvisnost nacionalnih regulativnih organov in s tem tudi nepristranskost njihovih odločitev. Ta zahteva po neodvisnosti ne posega v institucionalno avtonomijo in ustavne obveznosti držav članic niti v načelo nevtralnosti v zvezi s predpisi v državah članicah o lastninskopravni ureditvi iz člena 295

Pogodbe. Nacionalni regulativni organi bi morali imeti pri izvajanju svojih nalog na voljo vse potrebne vire glede zaposlovanja, strokovnega znanja in izkušenj ter finančnih sredstev.

- (48) Zaradi pogostega vključevanja različnih nacionalnih organov v izvajanje regulativnih funkcij je primerno, da se v dodeljevanje nalog vnese preglednost in zahteva, da različni organi, pristojni za ureditev sektorja, uporabo pravil konkurence in pristojni za potrošniška vprašanja, sodelujejo z namenom zagotavljanja učinkovitega izvajanja svojih nalog.
- (49) Vsaka stranka, za katero velja sklep nacionalnega regulativnega organa, bi morala imeti pravico do pritožbe pri organu, neodvisnem od nacionalnega regulativnega organa. Ta organ je lahko sodišče. Ta pritožbeni postopek ne posega niti v delitev pristojnosti v okviru pravosodnih sistemov posameznih držav niti v pravice, ki jih imajo pravne ali fizične osebe po nacionalni zakonodaji. Do končanja teh postopkov obstaja potreba po zagotovitvičasne veljavnosti odločitev nacionalnih regulativnih organov, da se zagotovi pravna varnost in varnost na trgu.
- (50) Nacionalni regulativni organi bi morali, če je to potrebno, pri izvajanju svojih nalog po Direktivi 97/67/ES sodelovati z drugimi regulativnimi organi držav članic in s Komisijo. To bi pospešilo razvoj notranjega trga poštinih storitev in v vseh državah članicah pripomoglo k dosledni uporabi določb navedene direktive, zlasti na področjih, kjer nacionalna zakonodaja pri izvajanju zakonodaje Skupnosti nacionalnim regulativnim organom daje precej neomejena pooblastila pri uporabi ustreznih določb. To sodelovanje bi lahko med drugim potekalo v odboru, ki v skladu s to direktivo pomaga Komisiji, ali v skupini, ki jo sestavljajo evropski regulativni organi. Države članice bi morale odločiti, kateri organi so nacionalni regulativni organi za namen navedene direktive.
- (51) Nacionalni regulativni organi morajo za učinkovito izvajanje svojih nalog pridobiti informacije od udeležencev na trgu. Zahteve za informacije bi morale biti sorazmerne in ne bi smele pomeniti neupravičenega bremena za podjetja. Take informacije bo morda morala zbirati tudi Komisija, da bi tako lahko izpolnila svoje obveznosti po zakonodaji Skupnosti. Prejemnik informacij bi moral zagotoviti njihovo tajnost v skladu z veljavnimi pravili.
- (52) Da bi bila Evropski parlament in Svet sproti obveščena o razvoju notranjega trga poštinih storitev, bi morala Komisija tema institucijama redno predložiti poročila o uporabi Direktive 97/67/ES.

⁽¹⁾ ULL 109, 19.4.2001, str. 56.

⁽²⁾ ULL 184, 17.7.1999, str. 23. Sklep, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2006/512/ES (ULL 200, 22.7.2006, str. 11).

- (53) Ta direktiva ne vpliva na delovno pravo, to je katero koli zakonsko ali pogodbeno določbo v zvezi z zaposlitvenimi pogoji, delovnimi pogoji, vključno z varnostjo in zdravjem pri delu ter razmerjem med delodajalci in delojemalci, ki jih države članice uporabljajo v skladu z nacionalno zakonodajo, ki je usklajena z zakonodajo Skupnosti. Ta direktiva tudi ne posega v zakonodajo o socialni varnosti držav članic. Če je treba, lahko države članice v svojih postopkih za pridobitev dovoljenja upoštevajo delovne pogoje, v skladu z načeloma o preglednosti in sorazmernosti.
- (54) Države članice bi morale vzpostaviti zadostno število točk dostopa, da bi zadovoljile potrebe uporabnikov na podeželju in redko poseljenih območjih. Države članice bi morale zagotoviti ustrezno gostoto točk dostopa na teh območjih za izpolnitev obveznosti univerzalne storitve.
- (55) Da se ohrani okvir za ureditev poštne sektorja, bi bilo treba črtati datum prenehanja veljavnosti Direktive 97/67/ES. Določbe, ki niso spremenjene s to direktivo, se še vedno uporabljajo. Storitve, ki jih države članice lahko še naprej rezervirajo v obdobju izvajanja, so določene v Direktivi 97/67/ES.
- (56) Ker ciljev te direktive, in sicer doseganja notranjega trga poštne storitve Skupnosti, zagotovitve skupne ravni univerzalne storitve za vse uporabnike in določitve usklajenih načel za ureditev poštne storitve, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker je te cilje zaradi obsega in učinkov predlaganih ukrepov lažje doseči na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načeli subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega okvirov, ki so potrebni za doseganje navedenih ciljev.
- (57) Zato bi bilo treba Direktivo 97/67/ES ustrezno spremeniti.
- (58) Ta direktiva je skladna z drugimi veljavnimi instrumenti Skupnosti v zvezi s storitvami. V primeru nasprotovanja določb te direktive določbam drugega instrumenta Skupnosti, zlasti Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2006/123/ES z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu⁽¹⁾, prevladajo določbe te direktive, ki se uporabljajo v celoti za poštne sektor.
- (59) Ta direktiva ne posega v uporabo pravil o konkurenci in o prostem opravljanju storitev iz Pogodbe. Če mehanizmi financiranja poštne storitve vključujejo pomoč s strani držav članic ali iz virov državnih pomoči v kakršni koli obliki v smislu člena 87(1) Pogodbe, ta direktiva ne

posega v obveznost držav članic o spoštovanju pravil o državnih pomoči iz Pogodbe.

- (60) V skladu s točko 34 Medinstitucionalnega sporazuma o boljši zakonodaji⁽²⁾ se države članice spodbujajo, da za svoje potrebe in v interesu Skupnosti izdelajo in objavijo lastne tabele, ki naj kolikor nazorno je to mogoče prikazujejo korelacijo med to direktivo in ukrepi za prenos v nacionalno pravo –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 97/67/ES se spremeni:

1. Člen 1 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 1

Ta direktiva uvaja skupna pravila o:

- pogojih, ki urejajo zagotavljanje poštne storitve,
- izvajanju univerzalne poštne storitve v Skupnosti,
- financiranju univerzalne storitve pod pogoji, ki zagotavljajo stalno izvajanje takšnih storitev,
- tarifnih načel in preglednosti računovodskih izkazov o izvajanju univerzalne storitve,
- določitvi standardov kakovosti za izvajanje univerzalne storitve in vzpostavitvi sistema, ki bi zagotovil skladnost s temi standardi,
- uskladitvi tehničnih standardov,
- ustanovitvi neodvisnih državnih regulativnih organov.“

2. Člen 2 se spremeni:

- a) točka 1 se nadomesti z naslednjim:
- „1. *poštne storitve*: storitve, ki vključujejo sprejem, usmerjanje, prenos in dostavo poštne pošiljke;“;
- b) vstavi se naslednja točka:
- „1a. *izvajalec poštne storitve*: podjetje, ki izvaja eno ali več poštne storitve;“;
- c) v točki 2 se besede „javno poštno omrežje“ nadomestijo z besedama „poštno omrežje“;
- d) točka 3 se nadomesti z naslednjim:
- „3. *točke dostopa*: fizični objekti, vključno z javnimi poštne nabiralniki na javnih glavnih cestah ali v prostorih izvajalca(-ev) poštne storitve, kjer lahko pošiljatelj oddajo poštne pošiljke poštne omrežju;“;

(1) ULL 376, 27.12.2006, str. 36.

(2) UL C 321, 31.12.2003, str. 1.

- e) točka 4 se nadomesti z naslednjim:
- „4. *sprejem*: postopek, s katerim izvajalec poštних storitev sprejema poštno pošiljke;“;
- f) točka 6 se nadomesti z naslednjim:
- „6. *poštna pošiljka*: pošiljka, ki je naslovljena v končni obliki, to je takšni, v kakršni jo izvajalec poštne storitve prenese. Poleg pošiljk korespondence takšne pošiljke zajemajo še na primer knjige, kataloge, časopise, periodični tisk in poštno pakete z blagom komercialne vrednosti ali brez nje;“;
- g) točka 8 se črta;
- h) točka 12 se črta;
- i) točka 13 se nadomesti z naslednjim:
- „13. *izvajalec univerzalne storitve*: javni ali zasebni izvajalec poštних storitev, ki zagotavlja univerzalno poštno storitev ali njene dele v državi članici, katerega identiteta je bila v skladu s členom 4 priglasena Komisiji;“;
- j) točka 14 se nadomesti z naslednjim:
- „14. *dovoljenja*: vsako dovoljenje, ki določa pravice in obveznosti značilne za poštni sektor, in dovoljuje podjetjem izvajanje poštних storitev ter po potrebi gradnjo in/ali obratovanje njihovega omrežja za izvajanje teh storitev v obliki splošnega dovoljenja ali posamičnega dovoljenja, kot je opredeljeno spodaj:
- *„splošno dovoljenje“*: dovoljenje, ne glede na to, ali je urejeno s „skupinsko licenco“ ali s splošnim zakonom, in ne glede na to, ali takšni predpisi zahtevajo registracijske ali deklaracijske postopke, za pridobitev tega dovoljenja pa zadevnemu izvajalcu poštних storitev ni treba od nacionalnega regulativnega organa pridobiti izrecne odločitve, preden začne uveljavljati pravice, ki izhajajo iz dovoljenja,
 - *„posamično dovoljenje“*: dovoljenje, ki ga dodeli nacionalni regulativni organ in daje izvajalcu poštних storitev posebne pravice, ali podredi delovanje tega podjetja posebnim obveznostim, ki dopolnjujejo splošno dovoljenje, kadar je to primerno, ko izvajalec poštних storitev ne sme uveljavljati ustreznih pravic, dokler ne prejme odločbe nacionalnega regulativnega organa;“;
- k) točka 17 se nadomesti z naslednjim:
- „17. *uporabnik*: vsaka fizična ali pravna oseba, ki uporablja poštno storitve kot pošiljatelj ali naslovnik;“;
- l) točka 19 se nadomesti z naslednjim:
- „19. *bistvene zahteve*: splošni negospodarski razlogi, ki lahko spodbudijo državo članico, da postavi pogoje za ponudbo poštних storitev. Ti razlogi so zaupnost korespondence, varnost omrežij glede prevoza nevarnega tovora ter spoštovanje pogojev za zaposlitev in sistemov socialne varnosti, ki jih določajo zakoni ali drugi predpisi in/ali kolektivne pogodbe, o katerih je bil dosežen dogovor med nacionalnimi socialnimi partnerji v skladu s pravom Skupnosti in nacionalnim pravom, ter, kjer je upravičeno, varstvo podatkov, varstvo okolja in regionalno načrtovanje. Varstvo podatkov lahko vključuje varstvo osebnih podatkov, zaupnost prenesene ali shranjene informacije in varovanje zasebnosti;“;
- m) doda se naslednja točka:
- „20. *storitve po tarifi za en kos*: poštno storitve, za katere je tarifa določena s splošnimi pogoji izvajalca(-ev) univerzalne storitve za posamezne poštno pošiljke.“
3. Člen 3 se spremeni:
- a) prvi pododstavek odstavka 3 se nadomesti z naslednjim:
- „3. Države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da je univerzalna storitev zajamčena najmanj pet delovnih dni na teden, razen v okoliščinah ali zemljepisnih pogojih, ki jih nacionalni regulativni organ določi kot izjemne, in da vključuje najmanj:
- en sprejem,
 - eno dostavo na dom ali v prostore vsake fizične ali pravne osebe, ali z odstopanjem pod pogoji, ki jih določi nacionalni regulativni organ, eno dostavo na ustrezno mesto.“;
- b) odstavek 5 se nadomesti z naslednjim:
- „5. Nacionalni regulativni organi lahko povečajo omejitev teže poštних paketov pri univerzalni storitvi do vsake teže, ki ne presega 20 kilogramov, in lahko predpišejo posebne ureditve za dostavo od vrat do vrat takšnih paketov.
- Ne glede na omejitev teže pri univerzalni storitvi, ki zajema poštno pakete in ki jo določi država članica, države članice zagotovijo, da so poštni paketi, ki jih prejmejo iz drugih držav članic in ki tehtajo do 20 kg, dostavljeni znotraj njihovega ozemlja.“;
- c) odstavek 6 se nadomesti z naslednjim:
- „6. Minimalne in maksimalne dimenzije zadevnih poštних pošiljk so takšne, kot so določene v ustreznih določbah, ki jih je sprejela Svetovna poštna zveza.“

4. Člen 4 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 4

1. Vsaka država članica jamči zagotavljanje univerzalne storitve in uradno obvesti Komisijo o ukrepih, ki jih je sprejela za izpolnjevanje te obveznosti. Odbor iz člena 21, se obvesti o ukrepih, ki jih države članice sprejmejo za zagotavljanje izvajanja univerzalne storitve.

2. Države članice lahko imenujejo eno ali več podjetij kot izvajalce univerzalne storitve za pokrivanje celotnega nacionalnega ozemlja. Države članice lahko imenujejo različna podjetja za zagotavljanje različnih elementov univerzalne storitve in/ali pokrivanje različnih delov nacionalnega ozemlja. Pri tem v skladu z zakonodajo Skupnosti določijo tem izvajalcem obveznosti in pravice, ki so jim dodeljene, in te obveznosti in pravice tudi objavijo. Države članice sprejmejo zlasti ukrepe, s katerimi zagotovijo, da pogoji, pod katerimi se zagotavljajo univerzalne storitve, temeljijo na načelih preglednosti, nediskriminacije in sorazmernosti, s čimer zagotavljajo kontinuiteto izvajanja univerzalne storitve, obenem pa upoštevajo njeno pomembno vlogo za socialno in teritorialno kohezijo.

Države članice uradno obvestijo Komisijo o identiteti imenovanega(-ih) izvajalca(-ev) univerzalne storitve. Imenovanje izvajalca univerzalne storitve se redno preverja in preučuje, ali je v skladu s pogoji in načeli iz tega člena. Države članice pa zagotovijo, da to imenovanje traja dovolj dolgo za donosnost naložbe.“

5. Odstavek 2 člena 5 se nadomesti z naslednjim:

„2. Določbe odstavka 1 ne izključujejo ukrepov, ki jih države članice sprejmejo v skladu z zahtevami javnega interesa, ki ga priznava Pogodba, zlasti člena 30 in 46, ki se nanašata med drugim na javno moralo, javno varnost, vključno s kazenskimi preiskavami, in javnim redom.“

6. Člen 6 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 6

Države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da imajo uporabniki in izvajalci poštnih storitev redno na voljo dovolj natančne in ažurne informacije o posameznih lastnostih ponujene univerzalne storitve, s posebno navedbo splošnih pogojev dostopa do teh storitev kakor tudi o cenah in ravnih standardov kakovosti. Te informacije se objavijo v ustrezni obliki.

Države članice uradno obvestijo Komisijo, na kakšen način so na voljo informacije, ki jih je treba objaviti v skladu s prvim odstavkom.“

7. Naslov poglavja 3 se nadomesti z naslednjim:

„**Financiranje univerzalne storitve**“.

8. Člen 7 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 7

1. Države članice ne podelijo ali ohranijo veljavnih izključnih ali posebnih pravic za vzpostavitev in zagotavljanje poštnih storitev. Države članice lahko izvajanje univerzalne storitve financirajo v skladu z enim ali več sredstvi iz odstavkov 2, 3 in 4, ali v skladu s katerim drugim sredstvom, skladnim s Pogodbo.

2. Države članice lahko izvajanje univerzalne storitve zagotovijo z javnim naročilom takšnih storitev v skladu z veljavnimi pravili in predpisi za javna naročila, ki v skladu z Direktivo 2004/17/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil naročnikov v vodnem, energetskem in transportnem sektorju ter sektorju poštnih storitev (*) zajemajo konkurenčni dialog ali postopek s pogajanjem z ali brez objave obvestila o javnem naročilu.

3. Če država članica ugotovi, da obveznosti univerzalne storitve, kakor so določene v tej direktivi, povzročajo neto strošek na podlagi izračuna iz Priloge I in pomenijo nepravilno finančno breme za izvajalca(-e) univerzalne storitve, lahko:

(a) vzpostavi mehanizem za povrnitev stroškov zadevnega (-ih) podjetja(-ij) iz javnih sredstev;

(b) uvede mehanizem za razdelitev neto stroška obveznosti univerzalne storitve med izvajalce storitev in/ali uporabnike.

4. Če se neto stroški delijo v skladu z odstavkom 3(b), lahko države članice ustanovijo kompenzacijski sklad, ki se lahko financira s pristojbinami izvajalcev storitve in/ali uporabnikov in ga upravlja organ, ki je neodvisen od upravičenca ali upravičencev. Države članice lahko podelitev dovoljenja izvajalcem storitev v skladu s členom 9(2) pogojujejo z obveznostjo finančnega prispevka v ta sklad ali obveznostjo upoštevanja obveznosti univerzalne storitve. Na ta način se lahko financirajo obveznosti izvajalca(-ev) univerzalne storitve za izvajanje univerzalne storitve iz člena 3.

5. Države članice zagotovijo, da se načela preglednosti, nediskriminacije in sorazmernosti upoštevajo pri ustanovitvi kompenzacijskega sklada in pri določitvi stopnje finančnih prispevkov iz odstavkov 3 in 4. Odločitve, ki se sprejmejo na podlagi odstavkov 3 in 4, temeljijo na objektivnih in preverljivih merilih ter se objavijo.

(*) UL L 134, 30.4.2004, str. 1. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo Sveta 2006/97/ES (UL L 363, 20.12.2006, str. 107).“

9. Naslov poglavja 4 se nadomesti z naslednjim:

„Pogoji, ki urejajo zagotavljanje poštne storitve in dostop do poštne omrežja“.

10. Člen 9 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9

1. Za storitve, ki so zunaj okvira univerzalne storitve, lahko države članice uvedejo splošna dovoljenja v obsegu, ki je potreben za zagotavljanje upoštevanja bistvenih zahtev.

2. Za storitve, ki so zajete v okviru univerzalne storitve, lahko države članice uvedejo postopke za odobritev, skupaj s posamičnimi dovoljenji, v obsegu, ki je potreben za zagotavljanje upoštevanja bistvenih zahtev ter za zagotovitev zagotavljanje univerzalne storitve.

Za podeljevanje dovoljenj:

- lahko veljajo obveznosti univerzalne storitve,
- se lahko naložijo, če je potrebno in utemeljeno, zahteve glede kakovosti, dostopnosti in izvajanja teh storitev,
- lahko, kjer je primerno, velja obveznost finančnega prispevanja k mehanizmu delitve iz člena 7, če zagotavljanje univerzalne storitve povzroča neto strošek in nepravilno finančno breme za izvajalca ali izvajalce univerzalne storitve, določene v skladu s členom 4,
- lahko, kjer je primerno, velja obveznost finančnega prispevanja k operativnim stroškom nacionalnega regulativnega organa iz člena 22,
- lahko, kjer je primerno, velja, da je to odvisno od delovnih pogojev, ki jih določa nacionalna zakonodaja, ali določi obveznost spoštovanja teh pogojev.

Obveznosti in zahteve iz prve alineje in člena 3 se lahko naložijo samo imenovanim izvajalcem univerzalne storitve.

Razen v primeru podjetij ki so bila imenovana kot izvajalec univerzalne storitve v skladu s členom 4, dovoljenja ne smejo:

- biti številčno omejena,
- za enake elemente univerzalne storitve ali dele nacionalnega ozemlja nalagati obveznosti univerzalne storitve in hkrati obveznosti finančnega prispevka za mehanizem delitve,
- podvajati pogojev, ki veljajo za podjetja na podlagi druge, sektorsko nespecifične nacionalne zakonodaje,
- nalagati tehničnih ali operativnih pogojev, razen tistih, ki so potrebni za izpolnjevanje obveznosti iz te direktive.

3. Postopki, obveznosti in zahteve iz odstavkov 1 in 2 so pregledni, dostopni, nediskriminacijski, sorazmerni, natančni in nedvoumni, vnaprej objavljeni in temeljijo na objektivnih merilih. Države članice zagotovijo, da je prošilec obveščen o razlogih za popolno ali delno zavrnitev ali preklic dovoljenja in vzpostavijo pritožbeni postopek.“

11. Odstavek 1 člena 10 se nadomesti z naslednjim:

„1. Evropski parlament in Svet na predlog Komisije in na podlagi členov 47(2), 55 in 95 Pogodbe sprejmeta ukrepe, potrebne za uskladitev postopkov iz člena 9, ki urejajo tržno zagotavljanje poštne storitve javnosti.“

12. Člen 11 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 11

Evropski parlament in Svet na predlog Komisije in na podlagi členov 47(2), 55 in 95 Pogodbe sprejmeta takšne uskladitvene ukrepe, ki so potrebni, da se zagotovi uporabnikom in izvajalcu(-cem) poštne storitve dostop do poštne omrežja pod preglednimi in nediskriminacijskimi pogoji.“

13. Vstavi se naslednji člen:

„Člen 11a

Če je treba zaščititi interes uporabnikov in/ali spodbuditi učinkovito konkurenco in ob upoštevanju razmer v državi in njene zakonodaje, države članice zagotovijo, da so na voljo pregledni, nediskriminacijski pogoji dostopa do elementov poštne infrastrukture ali storitev, zajetih v obsegu univerzalne storitve, kot so sistem poštne oznake, baze podatkov z naslovi, poštni predali, nabiralniki dostavo pošiljk, informacije o spremembi naslova, storitve preusmeritve pošte in storitve vračanja pošiljk pošiljatelju. Ta določba ne posega v pravico držav članic, da sprejmejo ukrepe za zagotovitev dostopa do poštne omrežja pod pogoji preglednosti, sorazmernosti in nediskriminacije.“

14. Člen 12 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 12

Države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da so tarife za vsako storitev, ki je del univerzalne storitve, v skladu z naslednjimi načeli:

- cene so dostopne in vsem uporabnikom omogočajo dostop do ponujenih storitev, ne glede na njihov geografski položaj, in ob upoštevanju posebnih razmer v državi. Države članice lahko še naprej zagotavljajo ali pa začnejo zagotavljati brezplačne poštne storitve za slepe in slabovidne osebe,

- cene so stroškovno naravnane in spodbujajo učinkovito zagotavljanje univerzalne storitve. Če je to potrebno iz razlogov javnega interesa, se lahko države članice odločijo, da uporabijo na celotnem ozemlju njihove države in/ali za čezmejne storitve enotno tarifo za ponujene storitve po tarifi za en kos in za druge poštno pošiljke,
- uporaba enotne tarife ne izključuje pravice izvajalca(-ev) univerzalne storitve, da glede cene sklepajo individualne pogodbe z uporabniki,
- tarife so pregledne in nediskriminacijske,
- kadarkoli izvajalci univerzalnih storitev uporabljajo posebne tarife, na primer za storitve za podjetja, za pošiljatelje masovne pošte ali za združevalce pošte od različnih uporabnikov, morajo spoštovati načelo preglednosti in nediskriminacije tako kar zadeva tarife kot z njimi povezane pogoje. Tarife se skupaj s povezanimi pogoji enako uporabljajo tako med različnimi tretjimi strankami kot med tretjimi strankami in izvajalci univerzalne storitve, ki opravljajo enakovredne storitve. Takšne tarife so na voljo tudi uporabnikom, zlasti posameznim uporabnikom ter malim in srednje velikim podjetjem, ki pošiljajo pošto pod podobnimi pogoji.“

15. Člen 14 se spremeni:

a) odstavki 1, 2 in 3 se nadomestijo z naslednjim:

„1. Države članice sprejmejo ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev, da vodenje računovodske evidence izvajalcev univerzalne storitve poteka v skladu z določbami tega člena.

2. Izvajalec(-ci) univerzalne storitve vodi(jo) ločene računovodske evidence znotraj svojih računovodskih sistemov za jasno ločevanje med vsemi storitvami in izdelki, ki so del univerzalne storitve, in tistimi, ki to niso. To ločeno računovodstvo služi kot podatek pri izračunu neto stroška univerzalne storitve držav članic. Takšni notranji računovodski sistemi delujejo na podlagi dosledno uporabljenih in objektivno utemeljenih načel stroškovnega računovodstva.

3. Računovodski sistemi iz odstavka 2, brez poseganja v odstavek 4, dodelijo stroške na naslednji način:

- (a) stroški, ki jih je mogoče neposredno pripisati določeni storitvi ali izdelku, se jim pripišejo;
- (b) skupni stroški, to so stroški, ki jih ni mogoče neposredno pripisati določeni storitvi ali izdelku, se porazdelijo na naslednji način:
 - (i) kadar koli je mogoče, se skupni stroški porazdelijo na podlagi neposredne analize vira samih stroškov;

(ii) ko neposredna analiza ni mogoča, se skupne stroškovne kategorije porazdelijo na podlagi posredne povezave z drugo stroškovno kategorijo ali skupino stroškovnih kategorij, za katero je možen neposredni prenos ali dodelitev; posredna povezava temelji na primerljivih stroškovnih strukturah;

(iii) ko ne moremo najti niti neposrednih niti posrednih ukrepov za porazdelitev stroškov, se stroškovna kategorija porazdeli na podlagi splošnega porazdelitvenega faktorja, ki se izračuna s pomočjo koeficienta vseh izdatkov, ki so neposredno ali posredno pripisani ali dodeljeni, po eni strani vsaki od univerzalnih storitev ter po drugi strani drugim storitvam;

(iv) skupni stroški, ki so nujni za izvajanje tako univerzalne kot neuniverzalne storitve, se ustrezno porazdelijo; tako pri univerzalni kot neuniverzalni storitvi se uporabi enake povzročitelje stroškov.“;

b) odstavek 8 se nadomesti z naslednjim:

„8. Če določena država članica ni uporabila mehanizma financiranja za zagotavljanje univerzalne storitve, kot je to dovoljeno v členu 7, in če je nacionalni regulativni organ prepričan, da nihče izmed izvajalcev, določenih za opravljanje univerzalne storitve, v tej državi članici ne prejema državne pomoči, skrite ali druge, in če je konkurenca na trgu popolnoma učinkovita, se lahko nacionalni regulativni organ odloči, da ne bo uporabil zahtev tega člena.“;

c) dodata se naslednja odstavka:

„9. Vendar pa se ta člen lahko uporablja za izvajalca univerzalne storitve, ki je bil imenovan pred zadnjim rokom popolnega odprtja trga, pod pogojem, da ni bil imenovan noben drug izvajalec univerzalne storitve. Nacionalni regulativni organ o vseh takšnih odločitvah vnaprej obvesti Komisijo.

10. Države članice lahko od izvajalcev poštne storitve, ki morajo prispevati v kompenzacijski sklad, zahtevajo uvedbo ustreznega ločenega računovodstva, da se zagotovi delovanje sklada.“

16. Člen 16 se spremeni:

a) druga alineja tretjega odstavka se nadomesti z naslednjim:

„— Evropski parlament in Svet pri čezmejnih storitvah znotraj Skupnosti (glej Prilogo II). Nadaljnje prilagoditve teh standardov tehničnemu napredku ali razvoju trga se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 21(2).“;

b) četrti odstavek se nadomesti z naslednjim:

„Neodvisen nadzor izvajanja storitev opravijo vsaj enkrat na leto zunanja telesa, ki nimajo nobenih zvez z izvajalci univerzalne storitve pod standardiziranimi pogoji, ki se določijo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 21(2) in so predmet poročil, ki se objavijo vsaj enkrat na leto.“

17. Odstavka 1 in 2 člena 18 se nadomestita z naslednjim:

„1. V skladu s členom 16 so standardi kakovosti za čezmejne storitve znotraj Skupnosti predpisani v Prilogi II.

2. Kadar izredne razmere, ki se nanašajo na infrastrukturo ali geografski položaji tako zahtevajo, lahko nacionalni regulativni organi določijo izjemo od standardov kakovosti iz Priloge II. Kadar nacionalni regulativni organi na ta način določijo izjeme, o tem nemudoma uradno obvestijo Komisijo. Komisija predloži letno poročilo o takih obvestilih, ki jih je prejela v zadnjih 12-ih mesecih, v vednost Odboru iz člena 21.“

18. Člen 19 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 19

1. Države članice zagotovijo, da dajo vsi izvajalci poštne storitve na razpolago pregledne, enostavne in cenovno ugodne postopke za obravnavo pritožb poštne uporabnikov, zlasti v primerih izgube, kraje, poškodovanja ali neskladnosti s standardi kakovosti storitev (vključno s postopki za določanje odgovornosti, kadar je vključen več kot en izvajalec), brez poseganja v ustrezne mednarodne in nacionalne določbe o odškodninskih shemah.

Države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da postopki iz prvega odstavka omogočajo pravično in pravočasno reševanje sporov, s tem da za upravičene primere predvidijo sistem povračil in/ali odškodnin.

Države članice prav tako spodbujajo razvoj neodvisnih sistemov za izvensodno reševanje sporov med izvajalci poštne storitve in uporabniki.

2. Brez poseganja v druge možnosti pritožbe ali sredstva uveljavljanja odškodnin po nacionalni zakonodaji ali zakonodaji Skupnosti države članice zagotovijo uporabnikom, da lahko individualno ali, kadar to dovoljuje nacionalna zakonodaja, skupaj z organizacijami, ki zastopajo interese uporabnikov in/ali potrošnikov, primere, v katerih njihove pritožbe glede podjetij, ki izvajajo poštne storitve v okviru univerzalne storitve, niso bile zadovoljivo rešene, predložijo v reševanje pristojnemu nacionalnemu organu.

V skladu s členom 16 države članice zagotovijo, da izvajalci univerzalne storitve in, če je to primerno, podjetja, ki izva-

jajo storitve v okviru univerzalne storitve, objavljajo, skupaj z letnim poročilom o nadzoru njihovega izvajanja storitev, tudi podatke o številu pritožb in načinu njihove obravnavane.“

19. Člen 21 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 21

1. Komisiji pomaga odbor.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljajo členi 5a (1) do (4) in člen 7 Sklepa 1999/468/ES ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.“

20. Člen 22 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 22

1. Vsaka država članica imenuje enega ali več nacionalnih regulativnih organov za poštne sektor, ki so pravno ločeni in operativno neodvisni od izvajalcev poštne storitve. Države članice, ki ohranijo lastništvo ali nadzor nad izvajalci poštne storitve, zagotovijo učinkovito strukturno ločitev regulativnih funkcij od dejavnosti, povezanih z lastništvom ali nadzorom.

Države članice obvestijo Komisijo, katere nacionalne regulativne organe so imenovala za izvedbo nalog, ki temeljijo na tej direktivi. Države članice objavijo naloge, ki jih morajo opraviti nacionalni regulativni organi, v preprosto dostopni obliki, zlasti kadar so te naloge dodeljene več kot enemu organu. Države članice zagotovijo, če je to primerno, posvetovanje in sodelovanje med temi organi in nacionalnimi organi, pristojnimi za izvajanje konkurenčne in potrošniške zakonodaje, pri zadevah skupnega interesa.

2. Nacionalni regulativni organi imajo posebno nalogo, da zagotovijo upoštevanje obveznosti, ki izhajajo iz te direktive, zlasti z vzpostavitvijo postopkov nadzornih in regulativnih postopkov za zagotavljanje univerzalne storitve. Lahko so tudi zadalženi za zagotavljanje upoštevanja predpisov o konkurenci v poštnem sektorju.

Nacionalni regulativni organi tesno sodelujejo in si medsebojno pomagajo z namenom pospeševanja uporabe te direktive v okviru pristojnih obstoječih teles.

3. Države članice poskrbijo, da so na nacionalni ravni na voljo učinkoviti mehanizmi, po katerih ima vsak uporabnik ali izvajalec poštne storitve, ki je prizadet z odločbo nacionalnega regulativnega organa, pravico do pritožbe zoper odločbo pri pritožbenem organu, ki je neodvisen od udeleženi strani. Do končanja vsakega takega pritožbenega postopka velja odločba nacionalnega regulativnega organa, razen če pritožbeni organ ne odloči drugače.“

21. Vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE 9a

Zagotavljanje informacij

Člen 22a

1. Države članice zagotovijo, da izvajalci poštних storitev predložijo vse informacije, zlasti nacionalnim regulativnim organom, vključno s finančnimi informacijami in informacijami o izvajanju univerzalne storitve, in sicer potrebne za:

(a) nacionalne regulativne organe za zagotovitev skladnosti z določbami te direktive ali odločitvami, sprejetimi v skladu s to direktivo,

(b) jasno opredeljene statistične namene.

2. Izvajalci poštних storitev predložijo take informacije takoj na zahtevo ter, po potrebi, zaupno v rokih in podrobnostih, ki jih zahteva nacionalni regulativni organ. Informacije, ki jih zahteva nacionalni regulativni organ, morajo biti sorazmerne z opravljanjem njegove naloge. Nacionalni regulativni organ navede razloge, ki utemeljujejo njegovo zahtevo po informacijah.

3. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulativni organi Komisiji na njeno zahtevo zagotovijo ustrezne in primerne informacije, ki jih Komisija potrebuje za izvajanje nalog v skladu s to direktivo.

4. Če nacionalni regulativni organ meni, da so informacije v skladu z nacionalnimi predpisi in predpisi Skupnosti o poslovni tajnosti tajne, Komisija in zadevni nacionalni regulativni organ ohranita to tajnost.“

22. Člen 23 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 23

Vsake štiri leta in prvič najpozneje do 31. decembra 2013 Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o uporabi te direktive, vključno z ustreznimi podatki o razvoju v poštnem sektorju, še zlasti o gospodarskih, družbenih in zaposlitvenih vzorcih in o tehnoloških vidikih kot tudi o kakovosti storitev. Poročilo se priložijo, kadar je to primerno, predlogi za Evropski parlament in Svet.“

23. Vstavi se naslednji člen:

„Člen 23a

Komisija državam članicam zagotovi pomoč pri izvajanju te direktive, vključno z izračunavanjem morebitnih neto stroškov univerzalne storitve.“

24. Členi 24, 25, 26 in 27 se črtajo.

25. Vstavi se naslednje besedilo kot Priloga I:

„PRILOGA I

Navodila glede izračunavanja morebitnih neto stroškov univerzalne storitve

Del A: Opredelitev pojma ‚obveznosti univerzalne storitve‘

Obveznosti univerzalne storitve pomenijo obveznosti iz člena 3, ki jih država članica naloži izvajalcu poštних storitev za zagotavljanje poštних storitev na celotnem določenem geografskem območju, kar po potrebi vključuje enotne cene za izvajanje teh storitev na tem geografskem območju ali izvajanje nekaterih brezplačnih storitev za slepe in slabovidne osebe.

Med drugim te obveznosti lahko vključujejo:

- število dni dostave, ki je večje od števila, določenega s to direktivo;
- dostopnost do točk dostopa, da se izpolnijo obveznosti univerzalne storitve;
- cenovno dostopnost tarif univerzalne storitve;
- enotne cene univerzalne storitve;
- zagotavljanje nekaterih brezplačnih storitev za slepe in slabovidne osebe.

Del B: Izračunavanje neto stroškov

Nacionalni regulativni organ mora preučiti vse možnosti, kako izvajalcem poštних storitev (ki so imenovani ali pa tudi ne) zajamčiti ustrezne spodbude za stroškovno učinkovito izpolnjevanje obveznosti storitve.

Neto strošek obveznosti univerzalne storitve je vsak strošek, ki je nujen za opravljanje izvajanja univerzalne storitve in je s to dejavnostjo povezan. Neto strošek obveznosti univerzalne storitve se izračuna kot razlika med neto stroški za imenovanega izvajalca univerzalne storitve, ki posluje z obveznostmi univerzalne storitve, in neto stroški istega izvajalca poštних storitev, ki posluje brez obveznosti univerzalne storitve.

Izračun mora upoštevati vse druge pomembne elemente, vključno z morebitnimi neopredmetenimi in tržnimi koristmi, ki jih ima izvajalec poštних storitev, imenovan za zagotavljanje univerzalne storitve, upravičenostjo do primernega dobička in spodbudami za stroškovno učinkovitost;

Ustrezno je treba paziti na pravilno ocenitev stroškov, ki bi se jim vsi izvajalci univerzalne storitve izognili, če ne bi bilo obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve. Pri izračunu neto stroškov naj bi se ocenile koristi za izvajalca univerzalne storitve, vključno z neopredmetenimi koristmi.

Izračun mora temeljiti na stroških, ki se lahko pripišejo:

- (i) elementom določenih storitev, ki se lahko zagotavljajo le z izgubo ali pod takšnimi stroškovnimi pogoji, ki ne ustrezajo običajnim komercialnim standardom. V to kategorijo so lahko vključeni elementi storitev, kot so storitve, opredeljene v Delu A;
- (ii) posebnim uporabnikom ali skupinam uporabnikov, za katere se lahko ob upoštevanju stroškov zagotavljanja posebne storitve, ustvarjenega prihodka in enotnih cen, ki jih določi država članica, storitve zagotavljajo le z izgubo ali pod takšnimi stroškovnimi pogoji, ki ne štejejo med običajne komercialne standarde.

V to kategorijo so vključeni tisti uporabniki ali skupine uporabnikov, ki jih komercialni izvajalec brez obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve ne bi oskrboval.

Neto stroške posebnih vidikov obveznosti univerzalne storitve je treba izračunati ločeno, da se prepreči dvojno štetje vseh neposrednih ali posrednih koristi in stroškov. Celotne neto stroške obveznosti univerzalne storitve je treba za vsakega imenovanega izvajalca univerzalne storitve izračunati kot vsoto neto stroškov, ki izhajajo iz posebnih komponent obveznosti univerzalne storitve, pri čemer se upoštevajo vse neopredmetene koristi. Nacionalni regulativni organ je odgovoren za preverjanje neto stroškov. Izvajalec(-ci) univerzalne storitve sodelujejo z nacionalnim regulativnim organom, da slednji lahko preveri neto stroške.

Del C: Povračilo morebitnih neto stroškov iz obveznosti univerzalne storitve

Za povračilo ali financiranje morebitnih neto stroškov iz obveznosti univerzalne storitve se lahko zahteva, da imenovani izvajalci univerzalne storitve prejmejo nadomestilo za storitve, ki jih opravljajo pod nekomercialnimi pogoji. Ker tako nadomestilo vključuje finančne prenose, morajo države članice zagotoviti, da se ti prenosi izvajajo objektivno, pregledno, nediskriminacijsko in sorazmerno. To pomeni, da naj bi prenosi po možnosti povzročili minimalno izkrivljanje konkurence in tržnega povpraševanja.

Za mehanizem delitve, ki temelji na skladu iz člena 7(4), bi bilo treba uporabiti pregledno in nepristransko metodo zbiranja prispevkov, ki bi preprečevala dvojno obračunavanje prispevkov, tako za vložke in tudi izloške podjetij.

Neodvisni organ, ki upravlja sklad, je odgovoren za zbiranje prispevkov podjetij, ki v državi članici štejejo med podjetja, ki so dolžna prispevati svoj delež k neto stroškom obveznosti univerzalne storitve, in mora nadzorovati prenos zapadlih vsot podjetjem, ki so upravičena do prejema plačil iz sklada.“

26. Priloga postane Priloga II.

Člen 2

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 31. decembra 2010. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicovanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji predložijo besedilo temeljnih določb predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področjih, ki jih ureja ta direktiva.

Člen 3

1. Z odstopanjem od člena 2 lahko naslednje države članice odložijo izvajanje te Direktive do 31. decembra 2012, da se tako še naprej rezervirajo storitve za izvajalca(-ce) univerzalne storitve:

— Češka republika

— Grčija

— Ciper

— Latvija

— Litva

— Luksemburg

— Madžarska

— Malta

— Poljska

— Romunija

— Slovaška

Te države članice se lahko odločijo, da bodo direktivo izvajale v zgodnejši fazi.

2. Zadevne države članice z uradnim obvestilom Komisiji potrdijo, da nameravajo uporabiti odložitev izvajanja iz odstavka 1 do ... (*).

(*) Šest mesecev po začetku veljavnosti te direktive.

3. Države članice, ki odpravijo svoja rezervirana področja do 31. decembra 2012, med 1. januarjem 2011 in 31. decembrom 2012 izvajalcem poštних storitev na področju univerzalne storitve, pa tudi podjetjem, ki jih ta nadzirajo in ki lahko v drugi državi članici delujejo na rezerviranem področju, zavrnejo izdajo dovoljenja, določenega v členu 9(2) Direktive 97/67/ES, za storitve na področju odpravljenega rezerviranega področja.

Člen 4

Ta direktiva začne veljati na dan objave v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 5

Direktiva je naslovljena na države članice.

V ..., ...

Za Evropski parlament

Predsednik

...

Za Svet

Predsednik

...

UTEMELJITEV SVETA

I. UVOD

1. Komisija je 18. oktobra 2006 ⁽¹⁾ sprejela predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive 97/67/ES glede popolnega oblikovanja notranjega trga poštnih storitev v Skupnosti. Predlog temelji na členih 47(2), 55 in 59 Pogodbe.
2. Evropski parlament je na plenarnem zasedanju od 9. do 12. julija 2007 sprejel mnenje iz prve obravnave.

Pri svojem delu je Svet upošteval tudi mnenji Evropskega ekonomsko-socialnega odbora in Odbora regij, ki sta bili sprejeti 26. aprila oziroma 6. junija 2007 ⁽²⁾.
3. Svet je 8. novembra 2007 sprejel skupno stališče v skladu s členom 251 Pogodbe.

II. CILJI

Cilj predloga direktive o spremembi je narediti „zadnji korak“ k popolnemu odprtju trga z odstranitvijo vseh preostalih veljavnih izključnih ali posebnih pravic za izvajalca(-e) univerzalne storitve ter vseh ostalih ovir za izvajanje poštnih storitev, kot to predvideva sedanja Direktiva o poštnih storitvah 97/67/ES (kakor je bila spremenjena z Direktivo 2002/39/ES). Komisija je v skladu s časovnim razporedom iz člena 7 te direktive ter na podlagi več študij in temeljite presoje vplivov potrdila, da bo 1. januar 2009 zadnji rok za dokončno oblikovanje notranjega trga poštnih storitev. Namen določb o spremembah je prilagoditi regulativni okvir novemu okolju in obenem zagotoviti izvajanje univerzalne storitve in njeno ustrezno financiranje tako, da se predlaga neizčrpen seznam okvirnih spremljevalnih ukrepov. Ob začetku veljavnosti nove direktive se bo klavzula o časovni omejitvi veljavnosti iz direktive iz leta 2002 ⁽³⁾ črtala (člen 1 (točka 24), uvodna izjava 55), s čimer bo zagotovljena pravna kontinuiteta po prenehanju veljavnosti sedanje direktive (31. decembra 2008).

III. ANALIZA SKUPNEGA STALIŠČA

1. SPLOŠNO

Evropski parlament (EP) je na plenarnem zasedanju 11. julija 2007 sprejel 64 sprememb predloga Komisije. Skupno stališče Sveta zajema številne predloge sprememb in tako odraža spremembe predloga Komisije (glej točko 2.a v nadaljevanju):

- dobesednih ali skoraj dobesednih (predlogi sprememb EP 1, 2, 3, 4, 8, 9, 12, 14, 16, 17, 18, 25, 36, 37, 39, 49, 50, 53, 61, 79),
- delnih (predlogi sprememb EP 10, 13, 20, 31, 46, 47, 48, 56, 58) ali
- smiselnih s podobno ubeseditvijo (predlogi sprememb EP 21 + 65, 22 + 34, 23, 28, 30, 32, 35, 63, 40, 44 + 81, 46, 52, 55).

Vendar pa skupno stališče ne odraža nekaterih predlogov sprememb, ker je Svet menil, da so odveč (saj so vključene v druge spremembe) ali pa so bile določbe prvotnega predloga Komisije dopolnjene ali temeljito preoblikovane (glej točko 2.b. v nadaljevanju).

⁽¹⁾ COM(2006) 594 končno, UL C ...

⁽²⁾ UL C 168, 20.7.2007, str. 74.

UL C 197, 24.8.2007, str. 37.

⁽³⁾ Po členu 27 določbe obstoječe direktive prenehajo veljati 31. decembra 2008, razen če ni določeno drugače.

Skupno stališče vključuje tudi spremembe, ki niso vključene v mnenje Evropskega parlamenta iz prve obravnave. Vključenih je bilo več oblikovnih sprememb, predvsem zaradi:

- vstavljene nove Priloge I (Navodila glede izračunavanja morebitnih neto stroškov univerzalne storitve) in prikaza obstoječe priloge (Standardi kakovosti za čezmejne pošiljke v Skupnosti) kot Priloge II k direktivi o spremembi (člen 1, točke 16, 17 in 25) in
- vstavljenih novih izrazov v opredelitvah (v člen 1 (točka 2)) in njihovih nadaljnjih vplivov na terminologijo, uporabljeno v besedilu (npr. člen 1 (točka 18)).

Namen drugih je zagotoviti usklajenost celotne direktive, predvsem v zvezi:

- z obveščanjem Komisije o izvajalcu(-ih) univerzalne storitve (člen 1, točka 4),
- s pravili o vodenju ločene računovodske evidence in preglednosti (člen 1, točka 15, v povezavi z uvodno izjavo 41) in
- z novimi pravili o postopku komitologije, ki jih je treba uporabljati (regulativni postopek s pregledom, člen 1 (točki 16, 19), uvodne izjave 43-46) in
- z medinstitucionalnim dogovorom o boljši zakonodaji (uvodna izjava 60, o kateri je Komisija dala izjavo).

2. POSEBNA VPRAŠANJA

a. Spremembe predloga Komisije

Bistvena sprememba prvotnega predloga Komisije je v zvezi z zadnjim rokom za popolno odprtje trga. Konec leta 2010 je določen (v členu 2) za zadnji rok za začetek izvajanja direktive o spremembi, tj. za dokončno oblikovanje notranjega trga poštnih storitev. Namen odložitve izvajanja, ki je za določene države članice (naštete v členu 3 direktive) pod strogimi pogoji zagotovljena do 31. decembra 2012, je rešiti določene težave v zvezi s procesom reforme poštne sektorja (glej (x) v nadaljevanju).

Vse našteto je pripeljalo do številnih drugih bistvenih sprememb prvotnega predloga (opredeljene so v členu 1 direktive o spremembi), ki bi jih lahko povzeli, kot sledi:

i) **Temeljni namen in področje uporabe (člen 1 (točka 1), uvodne izjave 1-9, 14-15, 19-20, 22, 56)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 1-4, 8-9, 11-12, 13, 16

Skupno stališče potrjuje končne cilje in temeljni namen poštne politike Skupnosti in izpostavlja pozitivno vlogo poštnih storitev kot storitev splošnega gospodarskega pomena in njihov prispevek k socialni, ekonomski in teritorialni koheziji v EU. Pojasnjuje predvsem področje uporabe direktive v zvezi z izvajanjem univerzalne storitve in vzpostavlja pogoje za njeno financiranje, ki bodo zagotovili stalno izvajanje storitve, kar je ključni cilj reforme poštne sektorja. Ta potrditev je vključena v besedilo in lahko predstavlja vodilno načelo pri izvajanju direktive o spremembi.

ii) **Opredelitev pojmov (člen 1 (točka 2), uvodne izjave 17, 27, 42)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 15, 21 + 65, 36-37

Namen skupnega stališča je posodobiti in prilagoditi opredelitev številnih pojmov iz obstoječe direktive spremembam pravnih predpisov in novim okoliščinam na trgu poštnih storitev. Novi vključeni izraz „izvajalec poštnih storitev“, njegovo razlikovanje od „izvajalca univerzalne storitve“ ter ponovna opredelitev izraza „uporabnik“ so ključnega pomena, njihov cilj pa je pojasniti vlogo in odgovornost vsakega izmed njih v smislu popolnega odprtja trga. Skupno stališče obenem opredeljuje ključne elemente za določanje „storitev, ki spadajo v okvir univerzalnih storitev“ v skladu z ustrezno sodno prakso Evropskega sodišča, in na seznam „bistvenih zahtev“ (na podlagi katerih se lahko država članica odloči za postavitve pogojev za ponudbo poštnih storitev) dodaja spoštovanje pogojev za zaposlovanje in določb o socialni varnosti v skladu z zakonodajo Skupnosti in nacionalno zakonodajo. To je v skladu s politično pomenom, ki ga imajo socialna vprašanja v procesu popolnega odprtja trga.

iii) **Izvajanje univerzalne storitve (člen 1 (točke 3-6), uvodne izjave 5, 8-12, 20-21, 23-24, 27-30, 36-37, 40-41, 46, 54)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 4, 6, 13-14, 17-18, 24-27, 32, 39, 43, 62 + 64, 63

Skupno stališče temelji na načelu, da je izvajanje univerzalne storitve ključno za oblikovanje notranjega trga poštnih storitev in da ima bistveno vlogo pri socialni in teritorialni koheziji. Besedilo na tej podlagi stremi k okreelitvi določb sedanje direktive in zagotovitvi hitrega začetka njenega izvajanja v novih okoliščinah popolnoma odprtega trga. Državam članicam omogoča določeno prožnost pri imenovanju in delovanju izvajalca(-ev) univerzalne storitve in, na drugi strani pa zagotavlja redno preverjanje njihove skladnosti z zakonskimi načeli iz Direktive in dovolj dolgo obdobje za donosnost naložb.

Poleg tega obvezuje izvajalca(-ce) univerzalne storitve, da zagotavlja(jo) dovolj natančne in ažurne informacije o posameznih lastnostih ponujene univerzalne storitve, tudi o splošnih pogojih dostopa do teh storitev ter cenah in ravneh standardov kakovosti. Skupno stališče iz področja uporabe direktive o spremembi izključuje nacionalne predpise, ki urejajo pogoje razlastitve za organiziranje izvajanja univerzalne storitve, in potrjuje, da nadaljnje ponudbe nekaterih brezplačnih storitev za slepe in slabovidne osebe, ki so jih uvedle države članice, ne bi smeli zmanjšati.

iv) **Financiranje univerzalnih storitev (člen 1 (točke 7, 8 in 25), uvodne izjave 13, 25-30, 33, 4-41, 59)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 4, 6, 20, 21 + 65, 22, 24, 29-30, 40, 41 + 66, 62 + 64

Skupno stališče na podlagi načel, vključenih v predlog Komisije, namenja posebno pozornost sredstvom za zagotovitev financiranja univerzalne storitve. Svet se na splošno strinja s sredstvi, ki jih predlaga Komisija, saj v celoti upoštevajo načela subsidiarnosti in namenjajo pozornost razmeram na nacionalnih trgih. Države članice lahko v ta namen in glede na posebne značilnosti nacionalnih trgov izberejo primerno sredstvo. Da bi odpravili pomisleke, ki so jih nekatere države članice izrazile v zvezi z izračunom neto stroškov, in zagotovili smernice na podlagi okvirne skupne metodologije, skupno stališče predvideva novo prilogo k direktivi. Ta v veliki meri temelji na Prilogi IV Direktive o univerzalnih storitvah ⁽¹⁾.

v) **Pogoji, ki urejajo zagotavljanje poštnih storitev in dostop do omrežij (člen 1 (točke 9-13), uvodni izjavi 30, 33)**

Ustrezna predloga sprememb Evropskega parlamenta: 44 + 81

Nadaljnji podrobni pogoji iz skupnega stališča, ki urejajo zagotavljanje poštnih storitev in dostop do omrežij, imajo dva namena, in sicer zagotoviti pravno varnost za izvajalca(-e) univerzalne storitve in izvajalca(-e) drugih poštnih storitev ter preprečiti uporabo teh pogojev kot prikritih ovir za nove udeležence na trgu. Splošni cilj je pravilno delovanje poštnih trgov in medsebojno dopolnjujoče delovanje različnih poštnih omrežij. Določbe Direktive ne posegajo v pravico držav članic, da sprejmejo ukrepe za zagotovitev dostopa do poštnega omrežja ob upoštevanju načel preglednosti, sorazmernosti in nediskriminacije.

Skupno stališče med pogoje za podeljevanje dovoljenj vključuje, če je primerno, morebitni finančni prispevek za operativne stroške nacionalnega regulativnega organa in spoštovanje delovnih pogojev, ki jih določa nacionalna zakonodaja. Pojasnjena je tudi izključitev „dvojnega“ nalaganja (za enake elemente univerzalne storitve ali dele nacionalnega ozemlja) obveznosti univerzalne storitve in hkratne obveznosti finančnega prispevka za mehanizem delitve (kompenzacijski sklad).

⁽¹⁾ Direktiva 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami, UL L 108, 24.4.2002, str. 51(73).

vi) **Določbe o zaposlovanju in socialni varnosti (člen 1 (točki 2 in 10), uvodni izjavi 16, 53)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 10, 35, 37

Kot je razvidno iz predhodnega besedila (točka ii), skupno stališče med „bistvene zahteve“ vključuje spoštovanje pogojev za zaposlitev in določb o socialni varnosti v skladu z zakonodajo Skupnosti in nacionalno zakonodajo. Poleg tega so socialna vprašanja obravnavana v določbah o podeljevanju dovoljenj, ki se lahko po potrebi pogojuje s spoštovanjem delovnih pogojev iz nacionalne zakonodaje ali tako spoštovanje zahteva (gl. tudi točko v).

vii) **Tarifna načela in preglednost računovodskih izkazov (ločeno računovodstvo) (člen 1 (točki 14 in 15), uvodne izjave 26, 28, 37-39, 41)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 27-28, 30, 47-49, 50-52, 79

V skupnem stališču je izraženo strinjanje z osnovnimi novitetami iz predloga Komisije glede različnih tarifnih načel za zagotavljanje univerzalne storitve (načelo stroškovne naravnosti, ne glede na določeno stopnjo prožnosti pri določanju tarif pod posebnimi pogoji). Poleg tega državam članicam omogoča, da še naprej zagotavljajo ali pa začnejo zagotavljati brezplačne poštno storitve za slepe in slabovidne osebe.

Izvajalec(-ci) univerzalne storitve mora(jo) voditi ločene računovodske evidence za jasno ločevanje med univerzalnimi storitvami in storitvami, ki niso del univerzalne storitve. Posebne določbe državam članicam omogočajo, da uporabijo načela preglednosti (določena v členu 1, točka 15) za izvajalca univerzalne storitve, ki je bil določen pred zadnjim rokom popolnega odprtja trga, če ni(so) bil(i) določen(i) noben(i) drug(i) izvajalec(-ci).

viii) **Nacionalni regulativni organi in zagotavljanje informacij (člen 1 (točki 20 in 21), uvodne izjave 41-42, 47-51)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 18, 33, 55

Skupno stališče ne pušča nobenega dvoma o obliki sodelovanja med nacionalnimi regulativnimi organi ter tako preprečuje nastanek novih organov ali struktur na evropski ravni.

Nacionalni regulativni organi se osredotočajo na spremljanje poštnih trgov, tudi s pomočjo ustreznih informacij, ki jih zagotavljajo vsi udeleženci na trgu. Besedilo ustrezno obravnava splošna načela za zagotavljanje informacij in spoštovanje pravil o tajnosti.

ix) **Pomoč Komisije pri izvajanju Direktive (člen 1 (točki 22 in 23), uvodni izjavi 32, 52)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 22, 34, 56-58

Komisija prevzema večjo odgovornost v novih okoliščinah popolnoma odprtega trga, saj ima splošno nalogo pomagati pri izvajanju nove direktive, tudi pri izračunavanju neto stroškov univerzalne storitve ter pri rednem ocenjevanju razvoja, predvsem na gospodarskem, socialnem in tehnološkem področju ter v vzorcih zaposlovanja, pa tudi kakovosti storitev.

x) **Zadnji rok(i) za popolno odprtje trga (člena 2 in 3, uvodne izjave 25, 31, 55)**

Ustrezni predlogi sprememb Evropskega parlamenta: 7 + 74, 19, 23, 41 + 66 in 59, 61, 62 + 64

Svet se je glede zadnjega(-jih) roka(-ov) za dokončanje notranjega trga Skupnosti za poštno storitve resno posvetil pristopu iz ustreznih predlogov sprememb Evropskega parlamenta. Evropski parlament je menil, da ni bilo dokazano, da je 1. januar 2009, katerega je kot zadnji rok predlagala Komisija, primeren, in je zato predlagal popolno odprtje trga za poštni sektor od 31. decembra 2010. Poleg tega je predlagal, da bi lahko države članice, ki so se pridružile EU po začetku veljavnosti Direktive 2002/39/ES, nekatere države članice z maloštevilnim prebivalstvom in geografsko omejenim ozemljem in države članice s posebno težavno topografijo, predvsem tiste s številnimi otoki, do 31. decembra 2012 ob določenih omejitvah in pod določenimi pogoji še naprej rezervirale storitve za svojega(-e) izvajalca(-ce) univerzalne storitve.

Skupno stališče vsebuje seznam številnih držav članic, ki so izrecno zaprosile za najdaljšo odložitve izvajanja, tj. najpozneje do 31. decembra 2012. O tem obvestijo Komisijo, kar pa jim ne preprečuje predčasne prekinitve odloga. Za tiste države članice, ki želijo odložiti izvajanje, za določeno obdobje velja klavzula o vzajemnosti s tistimi državami članicami, ki so popolnoma odprle svoje poštno trge.

b. Predlogi sprememb Evropskega parlamenta

Svet je poleg tega obravnaval več predlogov sprememb, čeprav je obdržal drugačno stališče. V nekaterih primerih pa njihova potrditev postane jasna, ko se skupaj preberejo različne določbe. Zlasti:

Uvodne izjave:

- Predlog spremembe 6 ni sprejet, saj Evropski parlament in Svet preučujeta študijo o možnostih, na podlagi katere se bosta dogovorila o osnovnem cilju direktive o spremembi (gl. tudi uvodno izjavo 13).
- Predloga sprememb 7 in 74 sta bila prilagojena v uvodni izjavi 13, v kateri eden od določenih datumov sicer ni izrecno omenjen, zamisel o zadnjem roku za oblikovanje notranjega trga za poštno storitve pa je jasno potrjena.
- Šteje se, da je predlog spremembe 11 odveč, saj je zadostno obravnavan v uvodnih izjavah 14 in 18.
- Predlog spremembe 13 ni sprejet v celoti, saj se je štel, da del predloga spremembe zaradi normativnega značaja ni primeren za uvodno izjavo in je bolje izražena v členu 1 (točka 18).
- Predlog spremembe je sedaj vključen v širšo opredelitev pojma „uporabnik“ (v členu 1, točka 2).
- Predlog spremembe 19 je obravnavan v osrednjih določbah skupnega stališča; pojasnjen je predvsem, ko se skupaj prebereta spremenjena člen 12 in uvodna izjava 13.
- Predlog spremembe 22 je bil resno obravnavan in v ta namen je bil skupnemu stališču dodan poseben nov člen (člen 1, točka 23).
- Šteje se, da predlog spremembe 24 ni potreben, saj je vprašanje obravnavano v splošnih načelih, ki urejajo obseg univerzalne storitve (op.: Komisija bo izdala tudi ustrezno izjavo o skupnem stališču Sveta).
- Predlog spremembe 26: Svet je menil, da bi bilo najprimernejše mesto, na katerem bi ta predlog spremembe lahko imel pravni učinek, v glavnih določbah; zato je ta zamisel sedaj obravnavana v členu 12 (člen 1, točka 14).
- Štel se je, da je predlog spremembe 27 preveč podroben in preveč predpisujoč; določbe člena 12 v zadostni meri pojasnjujejo pogoje, ki upravičujejo prožnost cen in razloge v javnem interesu za dopustitev enotnih tarif; pomembni primeri takih razlogov so v uvodni izjavi 38.
- Predlog spremembe 29 ni dobil podpore, saj bi morala črtana splošna izjava ostati veljavna skozi celotni proces popolnega odpiranja trga. Svet pa se je strinjal s predlogom spremembe EP 30 s tem v zvezi.
- Predlog spremembe 31 je bil prilagojen splošnim načelom, določenim v členu 1 (točka 18).
- Glede predloga spremembe 32 Svet ohranja svoje stališče o sestavi poštnega odbora.
- Glede predloga spremembe 33 Svet podpira predlog Komisije in meni, da za sodelovanje med nacionalnimi regulativnimi organi, drugimi regulativnimi telesi in Komisijo veljajo posebni pogoji, določeni v členu 22 (člen 1, točka 20).

Členi:

- Glede predlogov sprememb 41 in 66 Svet podpira dosleden pristop k financiranju univerzalnih storitev; besedilo predloga Komisije je bilo precej izboljšano in tako boljše predstavlja različna sredstva in načine za zagotavljanje stalnega financiranja. Poleg tega okvirno podlago predstavlja nova Priloga I o izračunu neto stroškov. Države članice lahko Komisiji posredujejo svoje načrte financiranja, kot je razvidno iz uvodne izjave 26.

- Predloga sprememb 62 in 64 sta bila podlaga za odstopanje, ki je sedaj vključeno v člen 3 direktive o spremembi; vendar pa je bilo splošno in neomejeno odstopanje, ki je veljajo za vse države članice, ki so k EU pristopile po začetku veljavnosti zadnje poštne direktive 2002/39/ES, zamenjano z natančnim seznamom držav članic, ki so izrecno zaprosile za takšno odstopanje.
- Predlog spremembe 43 je v Svetu povzročil skrbi in dvome, zato se je Svet dogovoril, da bo ohranil besedilo sedanje direktive, še posebej ker njeno delovanje do sedaj ni bilo sporno.
- Glede predlogov sprememb 44 in 81 je Svet temeljito preučil in preoblikoval člen o dovoljenjih, da bi tako odpravil vse ovire za nemoteno zagotavljanje poštних storitev. Glede natančnega navajanja storitev, ki spadajo na področje univerzalne storitve, se je Svet dogovoril, da bo ohranil sedanje določbe, Komisija pa je o tem dala izjavo. Poleg tega je treba dodati, da je vprašanje spoštovanja delovnih pogojev ustrezno obravnavano v drugih delih skupnega stališča (kot je predstavljeno v točki 2.a.vi.).
- Predlog spremembe 46 je trenutno delno obravnavan v uvodni izjavi 35, delno pa v členu 1 (točka 13).
- Štelo se je, da predlog spremembe 51 predstavlja odvečno sklicevanje na drugo določbo o spremembi iz iste direktive.
- Svet predloga spremembe 54 ni sprejel, saj ni v področju uporabe te direktive o spremembi, prav tako pa ni skladen z načelom subsidiarnosti.
- Svet je podprl predlog spremembe 56, čeprav je sklenil, da je treba prvo poročilo izdati najpozneje 31. decembra 2013 (namesto 31. decembra 2011), da bi tako lahko vsebovalo temeljit pregled izvajanja Direktive v vseh državah članicah, tudi tistih, za katere velja odložitev izvajanja do konca leta 2012.
- Predlog spremembe 57 se nanaša na člen 1 (točka 22); Komisija bo v svojem rednem poročilu temeljito analizirala gibanja na področju zaposlovanja v poštnem sektorju.
- Svet je v svojem skupnem stališču skrbno preučil cilj predloga spremembe 58 (člen 1 (točka 23)); vendar pa niso upoštevane časovne omejitve, saj je treba pomoč Komisije pri izvajanju Direktive razumeti kot splošno in stalno nalogo skozi celotno obdobje izvajanja Direktive. Svet poleg tega trdno podpira stališče, da ne bi smelo biti za vse države članice obvezno, da svoje načrte financiranja predložijo Komisiji (uvodna izjava 26).
- Kot zadnje, predlog spremembe 59 ni več skladen s splošnim časovnim razporedom prenosa, določenim v skupnem stališču.

IV. SKLEPI

Skupno stališče široko in obsežno temelji na mnenju Evropskega parlamenta iz prve obravnave in odraža splošno ravnotežje, ki je bilo doseženo med neuradnimi pogajanjmi med Evropskim parlamentom, Svetom in Komisijo, da bi dogovor dosegli že med drugo obravnavo v Evropskem parlamentu. V besedilu sta ohranjena pristop in pravna struktura, ki ju je predlagala Komisija (in ki temeljita na sedanji Direktivi 97/67/ES, kot je bila spremenjena), da bi bila ureditev poštne sektorja prilagojena novim razmeram, povezanim s popolnim oblikovanjem notranjega trga do leta 2010. Določenim državam članicam daje možnost, da zaprosijo za odstopanje (najpozneje do 31. decembra 2012) glede datuma začetka izvajanja nove direktive in tako izpolnijo določene strukturne potrebe svojih nacionalnih poštних trgov.

V skladu s tem so bile uvedene pomembne pojasnitve in ponovne prilagoditve, še zlasti glede ustreznih opredelitev predloga, jamstva zagotavljanja univerzalne storitve, tudi financiranja, ureditve dodeljevanja dovoljenj, vloge nacionalnih organov in zagotavljanja informacij s strani vseh izvajalcev poštних storitev.

Svet pričakuje, da bo Evropski parlament potrdil svoje strinjanje s skupnim stališčem, tako da bo lahko ta direktiva čimprej sprejeta.